Revistă de analiză şi informaţie culturală

www.globalartfusion.com • www.pcichirdan.go.ro • cichirdan@yahoo.com

CULTURA Vâlceană

ISSN 1844 - 2358
ISSN-L 1844 - 2358

Anul VI • Nr. 89 • august 2013 • editat de INTOL PRESS - ECOSTAR 21 • www.culturaarsmundi.ro

INTERVIU CU ROBERTO SCAGNO, ISTORIC ŞI FILOZOF, PROFESOR DE LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ LA UNIVERSITATEA DIN PADOVA...

Petre CICHIRDAN

R.S. - Am descoperit România într-o anume circumstanţă; o teză de licenţă despre Mircea Eliade mi-a cauzat prilejul de a cunoaşte România. Mă ocupam de filosofie, când profesorul mi-a spus: - Da, Mircea Eliade, dar el este în Statele Unite şi nu în România; te duci acolo, înveţi limba română, şi te ocupi de tinereţea lui...Aşa că, în 1974, am venit în România, cu o bursă, am stat cinci luni şi, vara, am participat la un concurs la Ministerul de Externe italian pentru un post de lector de limba italiană la Iaşi. Aşa am stat la Iaşi încă doi ani şi jumătate...şi, iată, prin Mircea Eliade, am rămas legat de România toată viaţa...

P.C. - V-am ruga să ne spuneţi, de când sunteţi profesor la Padova?

R.S. - M-am întors la Torino aproape după trei ani, în 1976, ca asistent la Facultatea de Filosofie din cadrul Universităţii din Padova, şi unde m-am ocupat de istoria religiilor - prima parte din viaţă, şi, pe urmă, din 1993, când am câştigat concursul de profesor de limba şi literatura română din cadrul acestei universităţi. Eram şi îndreptăţit fiindcă cunoşteam româna...Am editat scrierile lui Mircea Eliade, i-am tradus cele mai multe lucrări în limba italiană, lucrările sale, cele mai multe, nefiind cunoscute în Italia. Am tradus Istoria Religiilor apărută în SUA, plus lucrările din tinereţe. Aşa m-am ataşat de elementul cultural românesc... Peste trei ani ies la pensie, pot să ies când vreau, fiincă am vechime suficientă...dar pot să stau până la 70 de ani. Acum am 67, şi, probabil, mai stau încă trei ani...Padova este la 47 km de Torino, şi eu fac naveta...

P.C. - Ar fi interesant pentru noi dacă ne-aţi face o comparaţie între România de atunci şi România de astăzi. Personal sunt curios, cum se vede România în ochii unui italian care o cunoaşte pe cea de atunci, dar şi pe cea de astăzi?...

R.S. Sigur, dar asta este o problemă foarte lungă, de durată, o astfel de comparaţie! Am venit în 74, am descoperit o ţară; imaginea României în străinătate era alta decât am descoperit-o eu ajungând aici; Ceauşescu, încă era cel care nu invadase Cehoslovacia, fiind antisovietic, mai precis, antirus! se spunea în afară, atunci, că în România este un comunism mai uman. Aunci când am ajuns aici, însă, începuse nebunia megalomană, el, Ceauşescu, autoproclamându-se preşedinte...Apărea în imagini cu tricolorul şi cu sceptrul, dacă vă aduceţi aminte! Ne întrebam cu toţii, în Italia, cum poate un preşedinte de ţară socialistă să conducă cu un sceptru? ...Am descoperit imediat, că, de fapt, totalitarismul impusese un control sistema-tic... Străinii erau controlaţi, întradevăr discret, dar erau controlaţi. Am descoperit, în acelaşi timp, acei români foarte apropiaţi de noi, de italieni, cu care m-am împrietenit. Am simţit imediat că am de a face cu un popor latin, cu foarte multe caracteristici comune... Românii au fost, şi sunt, în general persoane cultivate, plini de sensibilităţi artistice, şi atunci am început să fac diferenţa: ăsta-i sistemul politic, ăsta-i poporul român, două lucruri diferite...M-am ataşat de România din punct de vedere artistic, cultural, ambiental-peisaj geografic, istoric! ...Şi iată, fără a bănui măcar, mai târziu a căzut regimul!...oare cine se mai aştepta la aşa ceva! ...După ce am funcţionat la Iaşi, între 1974 şi 1976, m-am căsătorit cu Liliana Ştefănescu şi ea m-a urmat îmediat, la începutul 1977, în Italia. Veneam destul de des în România, dar din anul 1980 am venit foarte rar...cred că de două ori! Deci, nu cunosc această perioadă teribilă din anii 80. Ştiam de la prieteni că există lipsuri teribile...încălzire, sănătate...După 1990 am venit destul de des. Acum putem spune că sunt diferenţe foarte mari, ţara, dezvoltându-se foarte mult. Sigur, sunt nişte probleme!...criza asta a

cuprins toată Europa; din 2007, 2008 e foarte grav în toată Europa, nu numai în România. Sunt lucruri paradoxale însă, pe de o parte sunt lucruri extrem de moderne, în parte - informatica, şi în acelaşi timp lucruri care fac România eternă...trece un cal cu atelaj, cu o căpiţă de fan, care sunt imagini de acum trei sute de ani, şi, trece o maşină ultimul model! Sunt contraste foarte puternice! Există încă diferenţe puternice între sat şi oraş!

P.C. - Există interes în Italia pentru limba română?...din moment ce există catedre de limba şi literatura română?

R. S. - Nu există un interes foarte mare, cu toate că în Italia există catedre de limba română de foarte multă vreme...Prima catedră a fost înfiinţată la Torino, în 1864; ...când a existat o înţelegere între Ioan Cuza şi fostul primul ministru Cavour (1861) pentru susţinerea de cursuri în limba română... La Padova sunt cursuri de limba română din 1933...Catedra a fost înfiinţată de Ramiro Ortiz, un profesor care a înfiinţat prima catedră de italiană la Universitatea Bucureşti, 1909 până în 1933, cînd s-a întors la Padova, şi unde a înfiinţat şi o catedră de predare a limbii şi literaturii române. Apoi s-au înfiinţa vreo 10 catedre în toată Italia: Roma, Genova ...Nu sunt mulţi cursanţi; de obicei sunt studenţii care fac cursurile de portugheză, franceză, spaniolă, şi alţii care fac aceste cursuri din curiozitate, româna, fiind o limbă latină puţin deosebită...latina orientală. În ultimii zece ani, de când există o mare migraţie din România, sunt fiii de români, născuţi în România, dar cu şcoli în Italia. Şi, atunci când ajung la 20 de ani, la Facultate, se înscriu ca să învete ceva din istoria şi cultura română, fiindcă ei nu au cunoscut-o decât în familie şi au mai mult o cultură şi limbă populară, nu educată...o română vorbită în casă, foarte primitivă...Unii dintre aceşti tineri vorbesc perfect italiana pentru că au făcut şcoala în limba italiană, dar nu ştiu bine l română şi de aceea se înscriu la cursurile de limba şi literatura română...

E. - Este limba română mai apropiată de limba latină, decât limba italiană?

R.S. - Este o problemă foarte veche. Acum, eu nu sunt un mare lingvist! pregătirea mea este de istoric şi filosof... Faptul că sunt însă profesor de română m-a obligat să studiez şi puţină lingvistică. Limba română s-a născut dintr-un mariaj lingvistic între limba dacilor, despre care nu se ştie foarte mult, şi limba latină populară vorbită de militarii şi colonii care ocupaseră Dacia, şi înainte de Traian, şi 164 de ani după, până la Aurelian; în limba română a rămas o mică parte din această latină...Cum s-a păstrat această limbă este chiar şi puţin mister...Cu toate că nu sunt multe cuvinte din latina populară, structura limbii române este mai aproape de structura limbii latine clasice! şi astfel ea a păstrat mai multe elemente decât celelalte: italiana, franceza, spaniola.. .Cazurile de declinare care sunt în latina clasică şi română nu sunt în franceză, spaniolă şi italiană...De ce sunt mai multe, pentru că, spun unii, România a rămas mai izolată faţă de celelalte, şi astfel s-au păstrat mai multe cuvinte, ori s-au modificat mai puţine...Au rămas, aceste cuvinte, cu toate că au venit slavii în sec VI, de unde foarte multe cuvinte

(continuare în pag.16)

MIRCEA ELIADE, GENIUL

Fragment de articol reprodus din revista *Povestea vorbei* anul II, nr. 3,4,5, decembrie 2007(în care apare numele profesorului Roberto Scagno).

Franco VOLPI

Traducere din limba italiană – ***Petre CICHIRDAN***

Pe 13 martie, acum o sută de ani, la Bucureşti, se năştea Mircea Eliade. În copilărie părinţii i-au sărbătorit ziua pe 9 martie. Numelui său de botez nu îi corespundea nici unul din numele sfinţilor cuprinşi în calendarul otodox, motiv pentru are familia a decis să-i serbeze ziua pe 9, dată la re au fost omorâţi cei „40 Mucenici", la Sevastia, în drul persecuţiilor creştinilor din timpul împăratului man Licinius.

Preocupat de mit şi de religii, expert în yoga şi manism, în ocultism şi ezote rism, romancier fecund, *italiană de la Marsilio Ficino la Giordano Bru* către sfârşitul anului 1928, pleacă pentru pri dată în India unde va studia filozofia orientală Surendranath Dasgupta. Acolo va rămâne pâ în decembrie 1931, învăţând sanscrita şi adună materiale, cunoştinţe şi experienţe care îl v influenţa profund. «În India am descoperit ceea ulterior am numit "religia cosmică"» va scrie n târziu. Există şi o istorie de dragoste cu Maitre fata lui Dasgupta în casa căruia, la Calcutta, locu Fata este protagonista romanului omonim pe ca Eliade îl va publica în România în 1933. Va fi mare succes, care va face din Maitreyi un simbol gânditorului român.

de dotată ca a mea».

Jurnalul intim, integral, va fi desecretizat doar în 2018, dar toată lumea ştie că autocritica nu îşi va fi găsit locul în vastul său repertoriu. Nici că el s-ar fi vindecat vreodată de megalomania care în mod evi-

Italia având în spate o serie de lecturi rapace care dau aripi pasiunii lui pentru cultura noastră (documentată exhaustiv de **Roberto Scagno** prin editura Jaca Book). Total influenţat de Papini şi Evola, la cererea

Mihail Sebastian în epocă, s-a lăsat pătruns de el. Jurnalul pe care prietenul Sebastian, evreu, îl ţine între 1935 şi 1944, şi publicat în 1996, dezvăluie regretul pentru răcirea relaţiilor dintre ei, pentru comportamentul ambiguu al lui Eliade. Care este tot mai aproape de cărţile sale: publică diferite eseuri (între care *Oceanografia* şi *Mitul reintegrării*), romane (între care *Întoarcerea din paradis*, *Lumina care se stinge*, şi

BRODERII CELEBRE LA MĂNĂSTIREA BISTRIȚA-VÂLCEA

Veniamin MICLE

În tezaurul cultic al Mănăstirii Bistrița, un loc important ocupă broderiile. Realizate în țară sau în străinătate, atingând un înalt nivel artistic, ele includ veşminte liturgice, epitafe şi acoperăminte pentru racla Sfântului Grigorie Decapolitul; unele aparțin chiar epocii de început a Mănăstirii, depăşind vechimea de peste cinci secole.

În domeniul veşmintelor liturgice se înscriu odăjdiile preoțeşti, precum stiharul, epitrahilul, brâul, mânecuțele şi felonul sau sfita pe care le îmbracă preotul în timpul săvârşirii sfintelor slujbe bisericeşti.

Un veşmânt liturgic, format dintr-o fâşie lungă de stofă, se numeşte epitrahil, fiind purtat de preot când oficiază orice slujbă religioasă. Tezaurul bistrițean păstrează câteva epitrahile remarcabile prin valoroasa broderie artistică în care au fost realizate. Cea mai veche piesă de broderie, păstrată în tezaurul cultic al Mănăstirii Bistrița, este *Epitrahilul mitropolitului Teofan III al Moldovei*. Descoperit în anul 1860 de Alexandru Odobescu, epitrahilul a fost cercetat de specialişti în istoria artei bisericeşti, care au constatat că datează din epoca lui Alexandru cel Bun (1400–1432), care l-a donat ctitoriei sale de la Bistrița moldovenească (N. A. Musicescu, *Date noi cu privire la epitrahilul lui Alexandru cel Bun*, în „Studii şi Cercetări de Istoria artei" (1958), nr. 1. p. 77-114). La Bistrița olteană, l-a adus mitropolitul Teofan al III-lea (1617–1619), care a fost nevoit să-şi părăsească eparhia şi să se retragă în Țara Românească, datorită strânselor legături cu Radu Mihnea. Petre Năsturel susține că, la plecare, mitropolitul a luat „ce a putut din odăjdiile arhiereşti adunate din veşmântăria Mitropoliei, şi astfel patrafirul cu pricina a apucat şi el drumul pribegiei, păstrându-se de atunci în Lavra oltenească a Craioveştilor" (Petre S. Năsturel, *Cercetări asupra unor broderii din Țara Românească şi Moldova*, în „Studii şi Cercetări de Istoria artei" (1961), nr. 2, p. 477).

Al doilea ca vechime, este un *Epitrahil de mătase brodat*. Datând din anii 1520–1521, are dimensiunile de 134/27,5 cm şi a fost donat Mănăstirii de jupanița Neagoslava, soția fostului mare ban Barbu. Confecționat din mătase, are o bogată broderie cu fir de argint aurit şi fire de mătase colorate. Descoperit de Alexandru Odobescu la Bistrița în 1860, epitrahilul a fost descris şi semnalat ca obiect de certă valoare în domeniul broderiilor medievale româneşti. Lucrat artistic, veşmântul cuprinde zece chipuri de sfinți, reprezentați în picioare, pe un fond auriu; în partea inferioară, sunt redate portretele donatorilor: Barbu Craiovescu, călugărit sub numele de Pahomie monahul, şi soția sa, jupanița Neagoslava, devenită Salomeea monahia, înveşmântați în mantii călugăreşti. În dreptul chipurilor donatorilor, o inscripție grecească, brodată cu litere de 1,2 cm, precizează: „Barbu Pahomie, anul 7029. Epitrahilul de față s-a făcut cu ajutorul şi cheltuiala boieroaicei, a doamnei Neagoslava" (Al. Elian şi col., *Inscripțiile medievale ale României*. *Oraşul Bucureşti*, vol. I, Bucureşti, 1965, p. 710-711). Transportat la Muzeul de Antichități din Bucureşti, epitrahilul a fost expus, în anul 1867, la expoziția universală din Paris. În prezent, se păstrează la Muzeul de Artă (*Inv. nr. 1120*).

Un *Epitrahil de catifea roşie*, bogat împodobit cu broderie în aur, fluturi şi mărgăritare, având patru cruci şi 24 ornamente în formă de frunze, a fost donat în anul 1692, potrivit inscripției slavone de: „Io Constantin Basarab voievod şi doamna Maria. 7200" (Gr. Tocilescu, *Catalogul Muzeului Național de Antichități din Bucureşti*, Bucureşti, 1906, p. 105).

Evlavia credincioşilor față de Sfântul Grigorie Decapolitul – ale cărui Sfinte Moaşte se păstrează în biserica Mănăstirii Bistrița – s-a manifestat de-a lungul secolelor şi prin numeroasele obiecte oferite în cinstea sa. Printre ele, un loc aparte ocupă acoperămintele pentru racla Sfintelor Moaşte; cel mai vechi este cunoscut sub denumirea de *Acoperământ de catifea albastră*. Donat în anul 1514 de voievodul Neagoe Basarab, acoperământul, având dimensiunile de 230/180 cm, este confecționat din catifea albastră, țesut cu desene venețiene în fir de argint aurit. Inventarul din anul 1864 îl descrie astfel: „Covor de catifea albastru cu flori, fir galben, cu 33 nasturi argintii poleiți, vechi şi rupt, şi la o parte sângerii, cusuți cu litere sârbeşti de fir, dat de Neagoe, la leat 7022 (Arh. Mrii Bistrița, *Inventarul pe anul 1864*, f. 3v). Pe o bordură de atlas roşu, este cusută cu bogate litere inscripția slavonă: „În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, eu robul lui Dumnezeu Io Neagoe voievod, m-am dus la Mănăstirea Bistrița, hramul Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu, şi am dăruit Sfanțului Grigorie Decapolitul un acoperământ şi un inel de aur; şi cine va strica, să fie anatema cu Iuda. Scris în august 4 zile, în anul 7022" (Al. Elian şi col., *op. cit.*, p. 735). Transportat la Muzeul de Antichități din Bucureşti, acoperământul a fost prezentat în anul 1864 la Expoziția universală de la Paris (Al. Odobescu, *Notice sur les antiquités de la Roumanie*, Paris, 1868, p. 82, nr. 39). În prezent, se păstrează la Muzeul de Artă din Bucureşti (*Inv. nr. 837*).

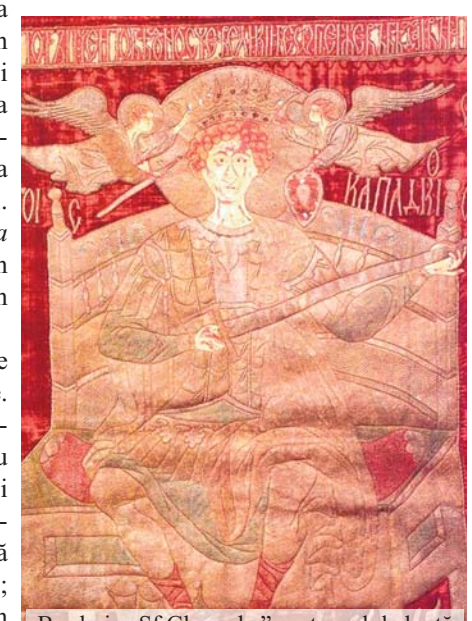
Broderie „Sf Gheorghe"pe steagul de luptă al lui Ştefan cel Mare

Câteva acopereminte, pentru Sfintele Moaşte, datează din ultimele trei secole. Astfel, *Acoperământul de cănăvăț*, confecționat cu „flori de fir greu în şatrage, şi cu pafta de argint, pe sicriul Sfântului Grigorie, a fost donat în anul 1793 de fostul mare vornic Dumitrescu Racoviță (Aurelian Sacerdoteanu, *art. cit.*, p, 491); *Acoperământ de catifea roşie*, datează din anul 1814, când a fost donat, potrivit însemnării din Pomelnicul Mănăstirii: „Aceşti blagorodnici, Stamatie şi Iovan, au hărăzit Sfântul Grigorie un covor de catifea roşie cu cruci de sârmă" (*Idem*, p. 501); *Acoperământ pe fond albastru*. Potrivit tradiției păstrate în Mănăstire, acoperământul a fost donat în anul 1856 de doamna Ştirbei, fiind lucrat personal. Desenele artistice, executate cu multă migală din fire de lână şi mătase; multitudinea culorilor combinate cu măiestrie, creează un ansamblu artistic admirabil pe un fond de culoarea cerului albastru, amintind capodoperele realizate de atâtea doamne şi domnițe din trecutul tării noastre (Vasile Drăguț şi col., *Pictura românească în imagini*, Bucureşti, 1970, p. 45).

Printre obiectele de cult, se numără şi aşa-numitul Epitaf sau Sfântul Aer; confecționat din stofă, are pictată sau brodată scena Punerii în Mormânt a lui Iisus Hristos, după coborârea Sa de pe Cruce. În tezaurul cultic de la Bistrița s-au păstrat şi câteva epitafuri de certă valoare artistică. Cel mai vechi este *Epitaful lui Boris Godunov*. Lucrat în timpul acestui țar (1598–1605), epitaful este din atlas roşu, brodat cu mătase şi fir galben şi alb, purtând o inscripție rusească din jurul anului 1601 (Alexandru Odobescu, *Opere*, II, Bucureşti, 1967, p. 544-545, nota 9). Donat de țar Mănăstirii din Tihven, ulterior ajunge la Bistrița. În 1865, superiorul Mănăstirii primeşte ordin ca, împreuna cu alte obiecte de valoare, epitaful să fie depus la Ministerul Cultelor. Astăzi nu i se mai cunoaşte urma.

Alt epitaf, tot de provenienţă străină, este *Epitaful de catifea roşie* (Arh. Ep. Râm., *Mănăstirea Bistrița*, *dosar 44/1865*, f. 37-37v.), care păstrează în limba greacă troparul: „Iosif cel cu bun chip, de pe lemn luând prea curat Trupul Tău, cu giulgiu curat înfăşurându-L şi cu miresme în mormânt nou îngropându-L, L-a pus". O bogată broderie de flori stilizate, lucrate în fir şi mătase, precum şi numeroasele personaje, care ajută la aşezarea în mormânt a trupului lui Iisus Hristos, mironosițe, apostoli şi îngeri, sunt deosebit de expresive. În partea dinspre capul Mântuitorului, în planul al doilea, apare oraşul Ierusalim, dealul Golgota şi obiectele de tortură; spre picioare, într-o grădină, Sfântul Mormânt străjuit de un înger. În cele patru colțuri, sunt evangheliştii. Pe pagina unei cărți, este brodat cuvântul: „*Iohanes*". Epitaful a fost donat Mănăstirii Bistrița de un necunoscut în secolul al XVII-lea şi se păstrează în biserica mare a Mănăstirii.

Dintre veşmintele preoțeşti, cele mai reprezentative sunt: *Odăjdii preoțeşti de cănăvăț*, datând din jurul anului 1700, au fost donate de episcopul Ilarion al Râmnicului; ele erau confecționate din cănăvăț, un fel de pânză rară de mătase (Aurelian Sacerdoteanu, *Pomelnicul Mănăstirii Bistrița olteană*, în „Mitropolia Olteniei" XVIII (1966) nr. 5-6, p. 504); *Sfită albă de mătase*, datând din jurul anului 1737, sfita din mătase cu flori, a fost donată de ieromonahul Sava din Mănăstirea Bistrița (*Idem*, p. 488); *Odăjdii preoțeşti*, donate de biv vel banul Constantin Crețulescu, în anul 1758 (*Idem*, p. 490); *Odăjdii preoțeşti*, garnitură completă, datează din anul 1776, când le-a donat marele ban Toma Crețulescu (*Ibidem*); *Sfită preoțească*, donată de „Filaret arhierea", episcopul Râmnicului; ea datează din anii 1780–1792 (*Idem*, p. 492).

Un alt veşmânt liturgic este stiharul; lung cu mâneci, caracteristic tuturor treptelor ierarhice, pe care slujitorii îl îmbracă în timpul slujbelor religioase. Cel mai artistic lucrat, este stiharul diaconesc. Dintre ele, la Bistrița s-au păstrat câteva exemplare de o rară frumusețe. Astfel, *Stiharul brâncovenesc*, confecționat din mătase verde cu flori mari, model bizantin, stiharul datează din epoca brâncovenească (Arh. Mrii Bistrița, *Inventar nr. 19*); *Stihar cu fir*, aparținând secolului al XVIII-lea, a fost donat Mănăstirii în anul 1737 de ieromonahul Sava bistrițeanul (Aurelian Sacerdoteanu, *art. cit.*, p. 488) şi *Stihar*, provenind din secolul ai XVIII-lea, este menționat în Pomelnicul Mănăstirii, unde scrie că, Dobra a „dat un stihar de măsliniu cu fir" (*Idem*, p. 504).

Tot din categoria veşmintelor preoțeşti fac parte rucavițele sau mânecuțele; de obicei, ele sunt foarte bogat brodate, constituind adevărate opere de artă. Cele mai reprezentative, păstrate în tezaurul bistrițean, sunt: *Rucavițe de catifea*, confecționate din catifea de culoare portocalie deschisă, având brodată icoana „Bunei Vestiri", sunt de provenienţă necunoscută (Gr. Tocilescu, *op. cit.*, p 105); *Rucavițe de catifea roşie*, cusute cu broderie grea din fir de aur şi argint, sunt împodobite cu două cruci, având la mijloc câte o piatră verde; o inscripție slavonă cuprinde următoarele nume: „Împăratul Constantin, împărăteasa Elena" (*Idem*, p. 109); *Rucavițe de atlas albastru*, lucrate cu fir de aur, argint şi mătase, provin din secolul al XVIII-lea (*Ibidem*); *Rucavițe*, donate de arhimandritul Ilarion; ele datează de la mijlocul secolului al XVIII-lea (Aurelian Sacerdoteanu, *art. cit.*, p. 504); *Rucavițe*, donație a episcopului Filaret al Râmnicului, aparțin ariilor 1780–1792 (*Idem*, p. 492); *Rucavițe*, din secolul al XVIII-lea, au fost donate de credincioşii Maria, Constantin şi Andronache (*Idem*, p. 489) şi *Rucavițe*, provenind tot din secolul al XVIII-lea, ele constituie o donație a lui Păun şi Anastasia (*Idem*, p. 488).

Donate de voievozi, boieri, ierarhi, monahi sau credincioşi, multe sunt unicate între țesăturile şi broderiile religioase din țară; unii au donat rânduri complete de veşminte, formate din cele cinci piese, confecționate din mătase sau alte materiale superioare, țesute cu flori de fir aurit, însă, folosirea îndelungată le-a degradat, iar multe au dispărut.

PICTORII BASARABENI O PREZENȚĂ TOT MAI ACTIVĂ LA RÂMNIC

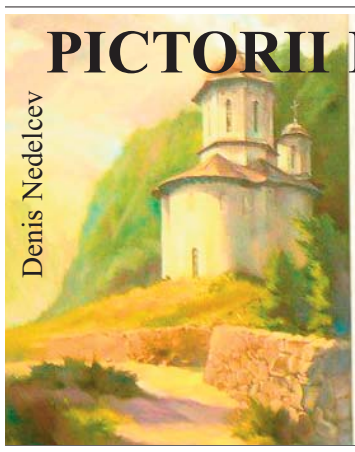
Denis Nedelcev

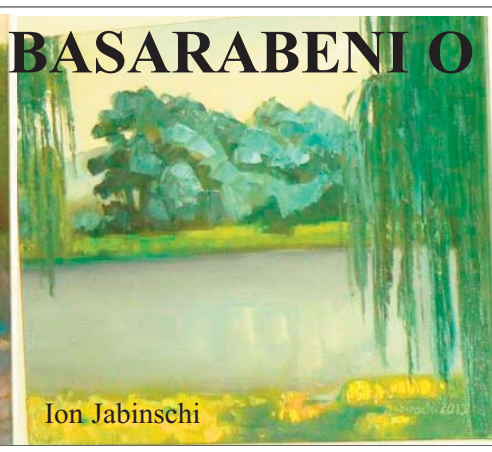
Ion Jabinschi

Vineri 19 iulie 2013, în Holul Mare al Bibliotecii, a avut loc vernisajul expoziției de grafică al elevilor Colegiului Republican de Arte Plastice „Al. Plămădeală" din Chişinău, Republica Moldova, coordonați de prof. Tudor Fabian. Tot în acest context va avea loc şi deschiderea Taberei de Pictură „La Râmnic", ed. a II-a. Vor participa artiştii: Victor Creț, Tudor Fabian, Robert Ixari, Valeriu Jabinschi, Ion Jabinschi, Ion Musteață, Denis Nedelcea, Vasile Sitari şi Sergiu Plop.

Ion Musteața

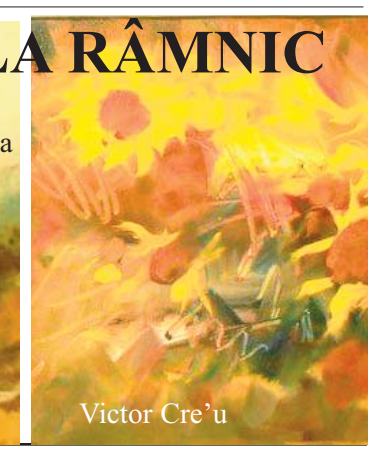
Victor Cre'u

PAUL TEODORESCU LA CĂLIMĂNEŞTI

Gheorghe MĂMULARU

Paul Teodorescu a fost general colonel în Armata Română şi Ministrul Aerului şi Marinei (30 martie 1938 – 11 iunie 1940). A avut strânse legături cu judeţul Vâlcea. Tatăl său era din comuna Şirineasa de pe Valea Luncăvăţului din judeţul Vâlcea, dintr-o familie de moşneni olteni; a fost căpitan de cavalerie şi a participat la Războiul de Independenţă din 1877 – 1578. Mama sa, Antonia a fost fiica lui Săndulache Sturdza şi a Ruxandrei Rosseti.

Paul Teodorescu s-a nascut la 28 martie 1888 la Bacău şi a încetat din viaţă în ziua de 17 ianuarie 1981, la vârsta de 93 de ani şi a fost înmormântat la Mănăstirea Dintr-un Lemn.

În prima jumătate a sec.XX dânsul a mai vizitat Călimăneştiul şi în special Mănăstirea Cozia, Bolniţa Cozia şi Schitul Ostrov. Dar în anii 60 şi 70 sec.XX a venit aproape în fiecare vară la staţiunea Călimăneşti – Căciulata pentru a face tratament balnear. Medicii curanţi i-au fost dr. Nina Ignat şi dr. Gh. Mămularu. Suferea de o laringită cronică. Făcea tratament cu aerosoli pe gură cu apa sulfuroasă a izvorului 8 din Călimăneşti şi cură internă cu apa izvorului Căciulata 1. Era cazat la vila Teilor din Călimăneşti(vis-a vis de Casa de Cultură). Ziua făcea trei drumuri (dimineaţa, prânz şi seara) pe jos, dus intors la Izvorul Căciulata 1. Distanţa Călimăneşti – izvorul Căciulata 1 este de 2 km. Tot pe jos mergea să viziteze mănăstirile din Călimăneşti.

Era un tip atletic, dornic de drumeţie şi de mers cât mai mult pe jos. În ciuda vârstei înaintate, nu purta baston. Avea talie înaltă, uşor adusă înainte de la spate, cu păr bogat dar mai încărunţit de anii care s-au scurs, cu ochi căprui, vioi, strălucitori, protejaţi de nişte sprâncene stufoase şi pronunţate, voce de bariton, iar intelectul şi memoria păstrate în limite normale. Avea o cultură generală bogată. Cunoştea istorie universală şi în special istoria poporului român. Era un mare patriot. Îi plăcea să povestească din istoria poporului nostru şi mai ales din activitatea domniei sale, de multe ori, cu lux de amănunte. În cele ce urmează mă voi opri să relatez doar asupra câtorva secvenţe din activitatea domniei sale, bazându-mă pe cele relatate de dânsul şi pe „Memoriile” sale.

În anul 1920 a fost trimis la Paris pentru a urma cursurile Şcolii Superioare de Război. După terminarea acestor cursuri a fost reţinut în statul major francez şi trimis stagiar pe timp de un an la Corpul 14 de Armată, la Lyon. Cu acest prilej a participat la patru călătorii de studii în Munţii Alpi, organizate de acest Corp de Armată, cu numeroşi ofiţeri francezi din toate armele şi specialităţi. În luna august 1921, cu aprobarea generalului comandant, Paul Teodorescu a plecat împreună cu trei ofiţeri francezi să urce pe vârful Mont Blanc, la 4807 m altitudine. Dar, din cauza dificultăţilor, cei trei francezi au abandonat, rămânând numai maiorul Paul Teodorescu cu ghidul, care, prin mersul pe gheţari, au ajuns pe cel mai înalt vârf de munte al Europei. Această temerară acţiune este consemnată în „Cartea de Aur a Centrului Alpin „Claude Maillard” iar comandantul Corpului 14 Armată, ge-neralul Margulet, a scris în memoriul personal al ostaşilor: „Maiorul Paul Teodorescu a reuşit ascensiunea pe Mont Blanc, singurul, cei trei ofiţeri francezi l-au însoţit doar parţial, dovedind prin această performanţă rezistenţa omenească”. Mont Blanc este un masiv muntos în Alpii Occidentali (Alpii Savoiei) cel mai înalt din Europa, situat la graniţa dintre Franţa şi Italia. Altitudinea maximă este de 4807 m. Pe sub Mont Blanc s-a construit în 1965 un tunel pentru traficul rutier, lung de 11,6 km, între Franţa şi Italia. După primul război mondial, în 1920, a venit la Bucureşti, generalul francez Berthelot, Comandantul Misiunii Franceze de pe lângă Armata Română, în timpul războiului, şi i s-a oferit în semn de recunoştinţă o sabie de onoare. Cu acest prilij a întrebat: - Cunoaşteţi pe colonelul Paul Teodorescu ? - Da, a răspuns profesorul universitar Marinescu de la Cluj. - Vă rog să-i spuneţi din partea mea că s-a prezentat la examenul de ieşire de la Şcoala Superioară de Război din Paris, cel mai bine, dar noi nu puteam să-l clasificăm primul, acesta trebuia să fie un francez, de aceea i s-a acordat locul doi.

La vârsta de 80 de ani (în anul 1968) domnul general Paul Teodorescu mi-a spus că a urcat pe vârful Omul (2504 m altitudine). Vârful Omu este cel mai înalt vârf din Munţii Bucegi (Carpaţii Meridionali). Masivul munţilor Bucegi se află în extremitatea estică a Capaţilor Meridionali între Valea Prahovei, la est, şi Munţii Leaota, la vest.

În anii 1930 ai sec. XX, Paul Teodorescu a reuşit să-şi realizeze teza de doctorat cu tema: „ Opinia publică europeană despre războiul de independenţă al României din 1877 - 1878”. Ideea de a face cercetări pe un asemenea subiect a fost sugerată de Nicolae Iorga. În prefaţa tezei, autorul consmnează: „M Iorga, dornic de a vedea îmbunătăţită bibliografia războiului nostru de independenţă, şi-a exprimat dorinţa ca ataşaţii militari să facă cercetări, în ţările în care sunt acreditaţi, referitoare la războiul turco – român. Această idee m-a incitat să abordez calea superioară a cercetărilor care m-au condus către opinia publică-europeană referitoare la războiul nostru pentru libertate. Lucrarea a fost susţinută la Sorbona în faţa unei Comisii formată din reputaţi profesionişti şi oameni de ştiinţă. Teza a fost rezultatul unor cercetări minuţioase în bibiotecile din Paris, Viena, Berlin, Londra, Madrid, Roma, Budapesta şi Bruxelles. Autorul tezei a beneficiat şi de accesul la bogata bibliotecă personală a lui Baiooff. Lucrarea de doctorat avea 3067 de titluri bibliografice! Teza nu a putut fi publicată din cauza evenimentelor în care autorul a fost implicat şi a rămas în manuscris.

Cercetările sale ştiinţifice au fost recunoscute. Astfel, Academia Română, în şedinţa din 27 mai 1938, l-a ales pe generalul Paul Teodorescu ca membru corespondent la Secţia Ştiinţifică. Discursul de prezentare a fost onorat de academicianul Emil Racoviţă, care a subliniat că este în tradiţia Academiei să aleagă titular şi un corespondent.

Paul Teodorescu a înţeles rolul multiplu al Bisericii Ortodoxe în istoria românilor şi a contribuit la repararea mai multor biserici din comunele: Fundeni, Toamneş şi Işiţa (Ilfov); Sfinţii Împaraţi (Bacău) şi restaurarea din temelii a Mănăstirii Dintr-un Lemn, judeţul Vâlcea, între anii 1938-1940. Prin grija generalului Paul Teodorescu s-au realizat ample lucrări de restaurare la această mânăstire, devenind, după Matei Basarab (1632-1654) şi Constantin Brâncoveanu (1688-1714), al treilea ctitor. Restaurarea a durat mai bine de doi ani şi a fost realizată în principal „cu soldaţi meseriaşi din aviaţie şi marină, şi mijloace băneşti personale”

Au participat, benevol, mulţi locuitori ai comunei Frânceşti. Lucrările s-au finalizat în 1942 prin grija contra amiralului N. Paiş, subsecretar de stat al marinei, şi generalul de escadron, aviator Gh. Irenescu, subsecretar de stat al Ministerului Aerului. La 1 noiembrie 1942 a avut loc sfinţirea de către P.S. Nifon, mitropolit al Olteniei. Printre personalităţile care au participat s-a aflat şi generalul Paul Teodorescu. Un act oficial întocmit a prevăzut organizarea în cadrul mănăstirii a serviciului religios de pomenire a eroilor aviatori, de Sf. Ilie (20 iulie), şi eroilor marinei, de Sf. Maria (15 august), patronii celor două categorii.

Într-una din zilele lunii august 1975 (avea vârsta de 87 ani) mă vizitează la cabinetul medical. După puţin timp îmi spune ca doi francezi, unul de 82, şi celălalt de 84 de ani vor susţine la Paris teza lor de doctorat „şi, atunci, ca să le dau replică, le voi demonstra că un român de 87 de ani va susţine şi el teza lui de doctorat”. Este vorba de lucrarea pe care am menţionat-o mai sus. Din nefericire, generalul nostru n-a mai ajuns la Paris.

În vara anului 1978 domnul general m-a invitat sa vizitez Mănăstirea Dintr-un Lemn. M-am dus împreună cu băiatul meu, George, elev în clasa a VII a la Şcoala Generală din Călimăneşti. Ne-a prezentat mănăstirea şi ne-a povestit contribuţia dumnealui. A refăcut muzeul şi l-a dotat cu obiecte de cult. Pe unul din pereţii muzeului era expus steagul francez „Legeiunea de Onoare” cu cele trei grade: Ofiţer, Comandor, şi Mare Ofiţer cu plăci acordate de Statul Francez domnului general Paul Teodorescu, pentru cimentarea relaţiilor cu Franţa. A fost primul ofiţer al armatei române decorat cu „Legiunea de Onoare”. Anul acesta, 2013, se împlinesc 125 de ani de la naşterea acestui Mare Om al neamului românesc, a acelui care a escaladat Mont Blanc, a scris cea mai glorioasă pagină a Războiului de Independenţă din 1877-1878 şi a reclădit Mănăstirea Dintr-un Lemn.

FESTIVALUL NAŢIONAL DE FOLCLOR “CÂNTECELE OLTULUI”

“În curgerea lui nesfârşită bătrânul Alutus este, de 45 de ani, martor statornic al unui fenomen cultural care reuşeste să unească în oraşul staţiune Călimăneşti o diversitate de expresii ale spiritualităţii oamenilor, locuitori din ţinututurile scăldate de râul Olt, de la izvor până la vărsare. Festivalul “Cântecele Oltului-45” vă aşteaptă să vă bucuraţi de frumuseţea purtătorilor de costume, de cântec şi dans popular, toate prezente pe scenă timp de două zile” (citat din programul festivalului)...17-18 august Călimăneşti, Festivalul Naţional de Folclor “Cântecele Oltului”...

Formată în faţa Primăriei Călimăneşti, coloana de defilare cu participanţii la Festival a pornit la ora 15. 30 către locul ceremoniei de deschidere, treptele de la intrarea celebrului Pavilion central, simbol al oraşului Călimăneşti, obiectiv turistic cunoscut în întreaga Europă Centrală; aici au venit pentru tratament, sau au consumat din aceste ape, mari personalităţi ale timpului, începând din ultima jumătate a secolului al XIX-lea...

Desigur agitaţie mare printre organizatorii festivalului, în frunte cu doamna Elena Stoica, directorul din Consiliul Judeţean Vâlcea responsabil cu păstrarea tradiţiilor populare şi valorificarea lor; lângă dumneaiei am a observat salariaţii Primăriei Călimăneşti şi ai Bibliotecii Oraşului Călimăneşti, ai liceului şi şcolii din localitate, consilierii locali, toţi, cu mare cinste, dorind să ia loc pe treptele Pavilionului Central, acolo unde participanţii îşi vor etala costumele tradiţionale din regiunile riverane Oltului...I-am văzut, luând poziţie în coloană pe conducătorii CJ Vâlcea în frunte cu preşedintele Ion Cîlea, vicepreşedintele Bogdan Alexandru Pistol, primarul Călimăneştiului Florinel Constantinescu-principalul organizator, consilieri locali şi judeţeni printre care i-am observat pe Romulus Bulacu, Ştefan Prală, Doru Tărăşenie, Iuliana Moise, Alina Lupu, Aurel Simion, Aurel Cârstea, foştii deputaţi Samoil Vîlcu şi Sorin Zamfirescu, primarul Goleştiului, Gheorghe Şerban, viceprimarul oraşului Călimăneşti, Vasile Scârlea şi mulţi alţii...

Juriul Festivalului care marchează 45 de ani de la înfiinţare, în oraşul Făgăraş desfăşurat pentru prima dată, a fost condus în acest an de dr. Sabina Ispas, directorul Institutului de Etnografie şi Folclor „Constantin Brăiloiu” al Academiei Române, prof. univ. dr. Ilie Moise,

Universitatea „Lucian Blaga” Sibiu, Elena Gavriluţiu, sociolog, Centrul Naţional pentru Conservarea şi promovarea Culturii Tradiţionale Bucureşti, dr. Ioan Şt. Lazăr, prof. Ioan Pumnea, preşedintele primei ediţii a Festivalului...

Cuvântul de deschidere l-a avut Florinel Constantinescu, care i-a felicitat pe toţi cei care au făcut posibil ca Festivalul să dureze 45 de ani, a urmat apoi Ion Cîlea, care, de asemenea, a exprimat felictări organizatorilor, Bogdan Pistol, Arhimandritul de la Mânăstirea Cozia - Vartolomeau Androni (“Dragi români, dacă nu sunteţi toţi români, dar faceţi parte din poporul roman, cu drag ne bucurăm că aţi venit aici, la Călimăneşti, să ne strângem aici pe malurile Oltului într-o familie mare...întărind tradiţia marilor manifestări populare, întărind însuşi poporul!”), Florin Epure - directorul Direcţiei pentru Cultură şi culte Vâlcea, după care Elena Stoica a preluat microfonul şi a moderat parada

costumelor populare, care, alături de dansurile prezentate, au emoţionat întreaga asistenţă!... s-au mai adresat publicului, participanţilor la Festival, doamna Sabrina Ispas, preşedintele juriului, şi...liderul formaţiei din Tomeşti, jud Harghita, care a demonstrat că este şi un bun şi diplomat orator, şi un dansator de excepţie...

Prin faţa celor prezenţi la Festival, l-a sfârşitul ceremoniei de deschidere, participanţii au defilat prin faţa Pavilionului Central, şi au dat, fiecare formaţie, câte o mostră din portul şi jocul regiunii respective…A fost un spectacol rar întâlnit, reuşit, plin de optimism pentru viitorul acestei ţări!...două formaţii din Judeţul Harghita, din Tomeşti: port şi joc unguresc de mare ţinută; măiestrie la fel. A urmat formaţiile din Braşov, la fel şi ele, apoi cele din Sibiu: eleganţă şi acuratete. Judeţul Teleorman a venit cu Ansamblul « Vlăsceanca », apoi a urmat Oltul, şi Doljul cu o formaţie din Pieleşti, frumoasă şi distinsă-viu colorată şi plină de mobilitate. Parada a fost încheiată de formaţiile vâlcene, mai puţin « academice », dar naturale, aşa cum trebuie să fie tradiţia populară neprelucrată şi lăsată la fantezia creatorului popular-local! Personal, am admirat încă o dată vocaţia Călimăneştiului pentru lucrul bine făcut, prestaţia de meneger a doamnei Elena Stoica în a păstra tradiţia şi valorificarea acestor locuri…

TALENTUL CA ZESTRE

Ilie GORJAN

„Tot ce-i românesc nu piere” spunea Jean Moscopol într-una dintre celebrele sale romanțe din prima jumătate a secolului trecut, afirmație la fel de actuală dacă ținem seama că posturile noastre de radio şi televiziune sunt pline cu performanțele notabile ale miilor de tineri români în diverse domenii de activitate, inclusiv în domeniul celor şapte arte. Sub acest aspect nu pot fi trecute cu vederea emisiuni televizate ca “Românii au talent”, “Vocea României”, “X factor” şi multe altele, care scot la iveală cu duiumul tineri înzestrați cu un talent remarcabil, uneori chiar ieşit din comun, dovadă că zestrea ancestrală a poporului român este un nesecat izvor de talente şi valori cum puține dintre popoarele lumii se pot mândri.

Un argument clar al acestor afirmații îl constituie lansarea volumului de poezie şi proză scurtă “Aş vrea să pot” de către tânăra Alice-Andreea Mareşi în ziua de 20 august 2013 la Arhiepiscopia Râmnicului, tânăra respectivă lansând nu o carte mediocră editată cu relații şi cu banii părinților, ci o carte valoroasă , rod al unui talent notabil în domeniul a două dintre cele şapte arte: literatura şi pictura. Meritul promovării acestei tinere scriitoare, reprezentantă a ținutului care a dat națiunii române şi lumii întregi pe Constantin Brâncuşi şi Tudor Arghezi (jud. Gorj), îi aparține lui Eugen Petrescu, un inimos şi harnic descoperitor şi cultivator de tinere talente, al cărui gest nobil şi de curaj trebuie apreciat ca atare în condițiile în care actul de cultură în general şi literatura în special pierd tot mai mult teren în fața internetului.

Georgeta Stoleriu

În cartea Andreei Mareşi întâlnim o poezie exactă, temeinic şi aproape matematic construită, o poezie care stă sub semnul maturității, în ciuda faptului că multe dintre poezii sunt scrise la vârsta de doar 16-17 ani: “ De ce să fiu logică şi rațională/ când eu doar îmi doresc/ să plutesc în derivă/ în iraționalitate şi feerie,/ să fiu abstractă/ şi să încalc legile fizicii?/ De ce nu mă pot afunda/ în metafizică şi totuşi/ să rup orice barieră/ dintre cele două poluri?/ Să fiu logică-n gândire/ şi ilogică-n iubire.../ gândul a devenit o ecuație de matematică/ cu înalt grad de dificultate.../ Acum încerc, dar ceva nu dă bine/ eu minus tine egal cu X?/ se pare că avem o necunoscută.../ necunoscuta-s eu./ Logic sau ilogic?/ Logic-te iubesc, ilogic-te urăsc”(*Logic şi ilogic*). De altfel, când am citit cartea, dacă n-aş fi văzut datele biografice ale autoarei, aş fi avut convingerea că e scrisă de către cineva trecut de 40 de ani, atât de echilibrat, rațional şi elaborat era textul literar pe care îl aveam în față.

Suntem în prezența unei poezii mai degrabă cu reale accente filozofice, decât o poezie de dragoste aşa cum era de aşteptat din partea unei adolescente de 16-17 ani a cărei inimă vibrează intens la apariția primilor fiori ai iubirii: “Nu sunt eu şi totuşi sunt/ Prizonieră într-un trup străin/ Prin care existența-mi înfrunt,/ Alunec departe de mine/ Până voi uita tot...dar chiar e nevoie/ Să mă pierd în labirintice ruine? “(*Nu eu*)

Poezia Andreei Mareşi atrage şi emoționează cititorul, îndeplinind astfel una dintre cerințele puse de către marele critic literar Titu Maiorescu, cel care afirma că “poezia, ca oricare dintre arte, trebuie să exprime frumosul”, şi într-adevăr despre frumos este vorba în poezia din cartea *Aş vrea să pot*, autoarea trecând peste tentația de a scrie o poezie erotico-pornografică de dragul senzaționalului şi al captării unui anume segment de public, aşa cum din păcate procedează unii dintre poeții noştri contemporani. Toți cei care scriu poezie ştiu că între poet şi cuvinte se declanşează o luptă acerbă, pentru că nu e deloc uşor să cauți şi să găseşti o sumă de cuvinte potrivite pe care să le pui într-o anumită ordine, deloc întâmplătoare, şi să le aşezi în pagină în aşa fel încât să sune bine (dar nu din coadă, cum spunea Eminescu) şi să exprime frumosul, or din această luptă Andreea Mareşi a ieşit categoric învingătoare, ca atare am convingerea că devenirea ei literară va fi una de mare succes în anii imediat următori.

*

Alice -Andreea Mariesi

În același context al recunoaşterii şi prețuirii talentului generației tinere, doresc să evidențiez un fapt cultural inedit şi de mare valoare petrecut în ziua de 24 august 2013 în holul mare al Bibliotecii județene “Antim Ivireanul” din Râmnicu Vâlcea. În prezența unui public elevat, iubitor şi cunoscător al muzicii clasice, s-a desfăşurat un spectacol artistic de înaltă calitate şi ținută artistică susținut de participanții la cursul de măiestrie vocală, curs condus de prof. univ. dr. Georgeta Stoleriu de la Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti sub genericul “Bucuriile muzicii”.

Cei prezenți au ascultat fascinați un grup de tineri studenți şi elevi interpretând magistral, cu un talent ieşit din comun, arii din opere celebre ale unor la fel de celebri compozitori ai muzicii clasice, precum J. Offenbach, R. Schumann, J.S. Bach, G.B. Pergolesi, G.Fr.Handel, W.A. Mozart, G. Donizetti, G. Puccini, M. Negrea şi S.Drăgoi. Au emoționat publicul cu vocile lor superbe, sub acompaniamentul la pian a lect. univ. dr. Inna Oncescu, Edith Adetu (soprană, anul I, Universitatea de Arte Iaşi), Miruna Iancu (soprană, clasa a XII-a, Liceul de Artă “Haricleea Darclee” Brăila), Catinca Mafteiu (soprană, anul I, Universitatea Națională de Muzică Bucureşti), Daniela Panaite (soprană, clasa a XII-a, Liceul de Artă “Dinu Lipatti” Bucureşti), Anca Păuleț (soprană, anul I, Universitatea Națională de Muzică Bucureşti), Andreea Sali (soprană, clasa a X-a, Liceul de Artă “George Enescu” Bucureşti), Monica Scurtu (soprană, anul II master, Universitatea Națională de Muzică Bucureşti), Cristina Cojocaru (mezzosoprană, Teatrul de Operetă “Ion Dacian” Bucureşti), Orsolya Lovenberger (mezzosoprană, clasa a X-a, Liceul de Muzică “Tudor Ciortea” Braşov) şi vâlcenii Dani Laurențiu Nicu (bariton, clasa a XII-a, Liceul de Artă “Victor Giuleanu” Râmnicu Vâlcea), Ana Maria Bărăscu (soprană, clasa a X-a, Liceul de Artă “Victor Giuleanu” Râmnicu Vâlcea) şi Raluca Scrieciu (mezzosoprană, clasa a X-a, Liceul de Artă “Victor Giuleanu” Râmnicu Vâlcea).

Prestația minunată a acestor tineri talentați a fost răsplătită la final cu îndelungi aplauze din partea celor prezenți şi cu o diplomă de apreciere a meritelor lor din partea doamnei prof. Sanda Constantinescu, manager al Bibliotecii județene.

SEARĂ CULTURALĂ LA ARHIEPISCOPIE

Pe 20 august 2013, în sala de conferințe din cadrul Centrului Eparhial „Sfântul Antim Ivireanul” a avut loc lansarea de carte a tinerei din Târgu Jiu, Alice-Andreea Mareşi, „Aş vrea să pot”, Ed. Rotipo din Iaşi, 2013, împreună cu volumul de „Referințe şi aprecieri critice despre opera literară şi artistică a Andreei Mareşi”, aceeaşi editură şi an de apariție, şi volumul „Parfum nebun” de Elena Otilia Pîrlea, din Bucureşti, apărut la Editura Vremea, Bucureşti, 2013.

O mobilizare exemplară, reuşită de organizatorul principal, Asociația Cultului Eroilor „Regina Maria” Filiala Vâlcea, prin preşedintele său, Eugen Petrescu, care este şi îngrijitorul celor două volume ale Andreei Mareşi....a moderat, cu multe completări şi referiri critice, Mihai Sporiş, iar Florin Epure (directorul Direcției pentru Cultură şi Patrimoniu Vâlcea), Alexandru Popescu Mihăeşti (preşedintele Forumului Cultural al Râmnicului), Ioan St Lazăr, Ion Soare, Ilie Gorjan, Petre Petria, Petre Cichirdan au punctat pe marginea cărților lansate cu această ocazie. Au completat şirul intervențiilor şi au recitat, prezentându-se, Crina Matei şi Elena Otilia Pârlea, din Bucureşti, şi Alice-Andreea Mareşi din Târgu Jiu. După luările de cuvânt au reieşit la iveală calitățile de necontestat ale celor două autoare: sinceritatea, voluptatea, sensibilitatea poeziei Elenei Otilia Pârlea, din care a recitit foarte frumos Crina Matei, şi care a avut şi un discurs apreciat, de asistență, asupra stării actuale culturale din țara noastră; a reieşit calitatea creației, talentul, atât de timpuriu manifestat, al tinerei Andreea Mareşi, echidistant repartizate în cele două direcții artistice: pictura şi literatura (poezia, eseul şi proza scurtă) care constituie conținutul volumului „Aş vrea să pot”. Parcă ne-ar spune tânăra absolventă de liceu că ar vrea să poată să se manifeste în aceste, iată mai multe, direcții ale creației...la valoare, fiecare, şi nu oricum. Eugen Petrescu, în final a mulțumit participanților la dubla lansare de cărți, nu în ultimul rând preotului consilier Constantin Olariu, reprezentantul Arhiepiscopiei la serata culturală, mulțumindu-le astfel şi ÎPS Gherasim şi PS Emilian Lovişteanul...

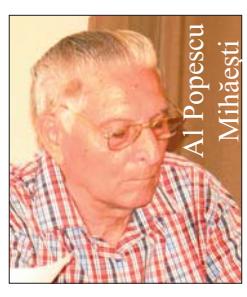
Al Popescu Mihăeşti

Constantin Olariu
Florin Epure

Alice Mariesi

Elena Pârlea
Crina Matei

Ioan St Lazăr
Petre Petria
Mihai Sporiş
Eugen Petrescu

CENACLUL ARTELOR LA CĂLIMĂNEŞTI

Cenaclul Artelor 21 s-a întâlnit la Călimăneşti cu Cenaclul A. E. Baconsky. Lucrările au fost conduse de Constantin Geantă şi Violeta Scrociob. Au citit din creațiile proprii membri celor două entități. Au expus paul Stănişor şi Violeta Scrociob: pictură, grafică, sculptură (13.08.13 - Şcoala Generală Călimăneşti).

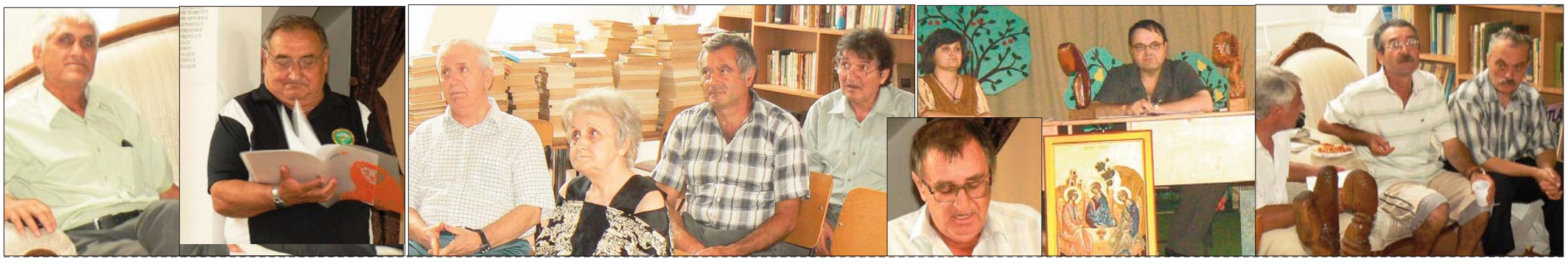

Părintele prof. dr. Petre David

(1938-2003)

Nicolae MOGA

Unul dintre dascălii de teologie care a îndrumat prin tactul său profesional, multe generații de studenți, a fost părintele prof. dr. Petre David. S-a născut în comuna Rugetu, în ținuturile pline de frumusețe și legendă ale Vâlcii, sfințite de eroi, care și-au dat viața pentru credință și neam, și aureolate de nimbul sfințeniei mânăstirilor vâlcene care a odrăslit din aceste plaiuri minunate sfinți, domnitori, ierarhi de seamă ai patriei și bisericii strămoșești.

Părintele ne-a fost profesor la Facultatea de Teologie din București și îi plăcea să spună că își trage obârșia din aceste locuri, pe care le iubea și pe care dorea adesea să le arate și studenților pe care îi conducea în excursii în această zonă. După școala primară, urmată în comuna natală, s-a înscris la Seminarul Teologic din Curtea de Argeș, pe care l-a absolvit în anul 1957. A trecut apoi pe băncile Facultății de Teologie din București, 1958-1962, fiind apreciat de pleiada strălucitoare de profesori din acel timp, ca un element de viitor penru biserică. Și-a aprofundat studiile de doctorat prin îndrumarea pr. prof. dr. Petru Rezuși, între anii 1963-1966. A studiat la Academiile Teologice din Moscova-Zagorsk și Leningrad (astăzi Sankt Petersburg), 1972-1973. A susținut lucrarea de doctorat în anul 1977, cu titlul « Premise ale dialogului anglicano - ortodox. Aspectul Revelației divine. Contribuția culturii teologice românești ». Lucrare care a fost apreciată.

Dintre activitățile și responsabilitățile pe care le-a îndeplinit în slujba bisericii amintim câteva; pedagog la Școala de cântăreți bisericești de la Mănăstirea Cozia, apoi a continuat în cadrul Tipografiei și Editurii Institutului Biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, unde a lucrat până în anul 1977, mai întâi în calitate de corector, șef serviciu Secretariat apoi redactor principal la revistele bisericești, unde s-a afirmat ca un profesionist și un om de mare cinste fiind de ajutor celor care aveau nevoie de sprijinul său. Atunci era o perioadă foarte dificilă pentru presa bisericească, cenzurată de vechiul regim, vreme când părintele David reușea să obțină prin curaj și perseverență avizul de publicare pentru multe studii de teologie ale profesorilor și doctoranzilor. A ajutat pe mulți, deschizând ușile zăvorâte și de nepăsare, dar mai ales de ostilitate împotriva Bisericii.

Din anul 1977 a obținut prin concurs postul de conferențiar, la Institutul Teologic Universitar din București la disciplina de Îndrumări Misionare, devenind profesor titular la aceeași disciplină care se va intitula apoi Misiologie și Ecumenism.

Îmi amintesc de cursurile pe care ni le preda. Era o încântare. Studenții erau atrași de patosul oratoric, de ultimele informații prin care se dovedea științific existența lui Dumnezeu, cu stilul său atrgător, presărat uneori cu ironii fine, caustic chiar pe alocuri, dovadă a inteligenței sale și un mare apărător al învățăturii de credință ortodox dar și conciliant cu celelalte culte recunoscute în țara noastră. Cursurile și seminariile sale erau o încântare pentru studenți, atrăgându-ne și trezindu-ne interesul pentru studiul acestei discipline. A fost apropiat de studenții pe care i-a format duhovnicește, i-a stimulat ca teologi și viitori preoți dar și ca români, făcându-i să-și iubească țara prin multele excursii pe care le organiza în țară și străinătate. Ne stimula să punem întrebări dintre cele mai grele sau dificile pe care le aveam sau ne frământau.

A făcut parte din comisia de dialog a Bisericii Ortodoxe Române cu Biserica Anglicană.

A scris și publicat numeroase articole, recenzii, studii, comentari și documentare în multe reviste bisericești și laice, acordând o mare atenție personalităților marcante din istoria și cultura românească; Constantin Brâncuși, Sfântul Constantin Brâncoveanu, Sfântul Antim Ivireanul, Umanistul Nicolae Vlahul, Sfântul Paisie cel Mare, Mitropolitul Dosoftei, Dimitrie Cantemir, Nicolae Titulescu, despre religia geto-tracă etc.

De asemeni a publicat sub formă de carte *Călăuza creștină pentru cunoașterea și apărarea dreptei credințe în fața prozelitismului sectar*, 1987; *Din istoria Sfinților poporului român*, 1992; *Ecumenismul, factor de stabilitate în lumea de azi*, 1998; *Caută și vei afla*, 2002, etc.

A slujit la Sfânta Mănăstire Antim din București, timp de 35 de ani fără sâmbrie, alături de părintele Sofianu. Obișnuia să spună « că o zi bună începe cu Sfânta Liturghie. »

A trecut la cele veșnice în 28 mai 2003, fiind înmormântat în cimitirul Bellu din Capitală, nu departe de capelă și nici de teiul care străjuiește mormântul marelui poet național, Mihai Eminescu, la a cărui pomenire era prezent de fiecare dată.

Pentru toate aceste daruri cu care Bunul Dumnezeu l-a înzestrat va rămâne în amintirea studenților și a slujitorilor sfintelor altare ca un om de omenie, un preot cinstit la altarul Domnului, un bun român, un dascăl de excepție.

SĂRBĂTOAREA ROMÂNILOR DE LA *CURTEA DE LA ARGEȘ*

Centrul de Cultură și Arte „George Topârceanu”

Sâmbătă, 10 august 2013, la Centrul de Cultură și Arte „George Topîrceanu”-sala de spectacole- s-a sărbătorit Ziua revistei „Curtea de la Argeș”, manifestare inclusă în cadrul programului Zilelor Municipiului Curtea de Argeș. La eveniment, din partea administrației locale, a participat viceprimarul Cristian Mitrofan, Ștefan Dumitrache - Muzeul Municipal, și directorul Centrului de Cultură și Arte, Simona Hirică. Întâlnirea l-a avut ca moderator pe Gh Păun, care a dat citire, și le-a înmânat Medalia de Lut, a CIC-ului, colaboratorilor revistei, care a împlinit trei ani de existență…Mulți participanți din Argeș, din țară, și din Republica Moldova. La prezidul manifestării, lângă Gh Păun, au luat loc: rapsodul Ion Crețeanu, actrița Cristina Deleanu, actorul și interpretul de folk Eugen Cristea, Maria Calleya, la pian. Au fost recitate poezii de Nicolae Dabija, și poezii din cartea „De trecere și petrecere” de Gh Păun.

În sală au fost prezenți toți colaboratorii revistei „Curtea de la Argeș” dar și mulți invitați precum Ana Bulai, sociolog și om de televiziune, epigramistul George Corbu (Președintele Epigramiștilor din România, care a și ținut un microrecital de epigrame), poetul George Tei, meșterul Ion Rodoș, Florian Copcea, Alexandru Mironov, Nicolae Dabija, Emil Lungeanu, Florentin Popescu, Marian Ghiță, Zenovia Zamfir, Ion Aurel Gârjoabă, Paula Fulga, Paula Romanescu, Adina Romanescu-pictor- fata Paulei Romanescu, Constantin Voiculescu…

Gh Păun și Nicolae Dabija

Salonul Național de Artă Plastică „Atitudini contemporane”

Hultoana, *Peisaj din Deltă*, ulei.

O expoziție de pictură și sculptură, sub genericul „Atitudini contemporane”, a fost vernisată în holul Centrului de Cultură și Arte, în cadrul Salonului Național de Artă Plastică, cu aceeași denumire, ajuns la cea de-a VI-a ediție. „Mă bucur să văd atâția iubitori de artă aici.

Eugen Cristea

Cristian Deleanu

Este pentru cel de-al V- lea an consecutiv când la Curtea de Argeș se organizează Salonul Național de Artă Plastică „Atitudini contemporane”, care reunește 45 de arești din țară, ce provin din generații diferite. Sunt expuse aici lucrări proaspete, realizate în ultimii ani, pe care vă îndemn să le vedeți. Expoziția va fi deschisă până pe 4 septembrie”, a spus Dan Truică, cel care

Ion Crețeanu

George Corbu

coordonează Salonul de Artă Plastică. Ne-am uitat și noi la lucrările expuse, pe cele mai reușite (cât ne permite spațiul) vi le prezentăm și dumneavoastră, și remarcăm ca și la alte expoziții prezența pictoriței Spiridon Rodica Gabriela - Natură statică, Macarie Crenguța Corina - Portret de arlechin, lângă Velici Petti - Compoziție, Hultoana - Peisaj în Deltă, Harjoghe Ciubucciu Ioana - Îndepărtare, Grigoruță Constantin - La mal, Gârjoabă Ion Aurel - Plaja.

Emil Lungeanu, Alexandru Mironov, George Corbu, Florentin Popescu, Paula Romanescu, Ion Pătraşcu, Florin Horvath, Cristina Deleanu, Eugen Cristea, Gh Păun, Mihail Diaconescu au dat un recital literar la Primăria Curtea de Argeș...

În după amiaza zilei de 10 08 13, în Sala de Consiliu a Primăriei, <<literați de frunte din România și Republica Moldova și-au dat întâlnire în urbea Basarabilor pentru a sărbători revista “Curtea de la Argeș”, la care cei mai mulți dintre ei colaborează. Printre gazde s-au remarcat, pe lângă acad. Gh Păun, primarul Nicolae Diaconu și viceprimarul Cristian Mitrofan, dar și o serie dintre cei care iubesc cultura pentru oameni, și oamenii pentru cultură, cum sunt, pe lângă cei amintiți mai sus- în întâlnirea de dimineață: prof. Aurelia Ciobanu, Mihai Tița și Daniel Dejanu, preotul Ioan Cionca, familiile Elena și Gheorghe Nicuț, Mariana și Marian Ducă și mulți alții. Oaspeții de onoare s-au evidențiat prin Florin Horvath, Ioan Crăciun, Ion Pătraşcu, Mihail Diaconescu, Dan Marius Drăgan… Cea mai bună caracterizare a acestui grup a formulat-o cu ani în urmă regretatul concitadin, prof. Nicolae Enescu: “Valori, valori ale neamului românesc!” S-au prezentat cărți … Iată câteva titluri: “Un templier la Sarmisegetuza”, “Ultimul festin”, “Voievodul albastru”, “Vecernie la amiază” (Florin Horvath), “Poveștile Nistrului” (Petru Soltan, cu ilustrația realizată de Cucu Ureche), “Peregrinările unui diplomat”, “Un argeșean prin lume” (Ion Pătraşcu), “Lainici” (Mihail Diaconescu), “Regina Elisabeta” (Dan Marius Drăgan) sau cutremurătorul roman al fratelui de peste Prut, Nicolae Dabija, “Tema pentru acasă”, considerat de cunoscători, demn de un premiu Nobel pentru literatură. S-au rostit cuvinte frumoase și

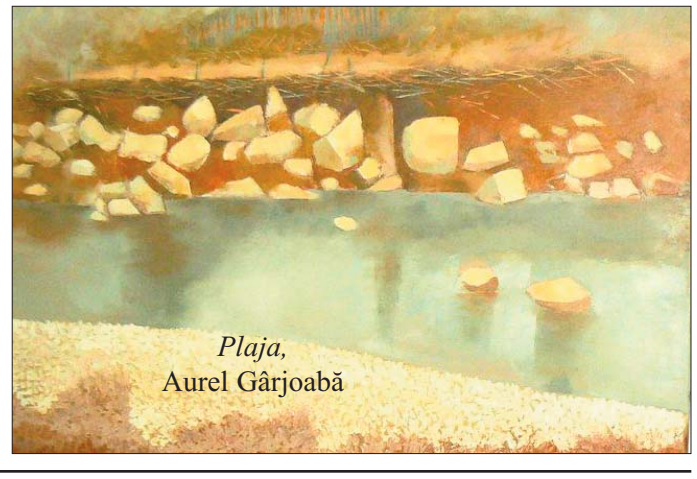
Plaja, Aurel Gârjoabă

s-au emis judecăți asupra cărora merită să medităm, de genul "o țară este puternică în timp nu atât prin generali, cât prin oamenii de cultură pe care îi dă". Complementară la eveniment a fost expoziția meșterului popular Ion Rodoș, care i-a uluit pe mulți dintre cei prezenți prin sculpturile sale în lemn și, poate, și prin filozofia sa de viață, care pune în centrul operei sufletul, și nu banii. Acad. Gheorghe Păun a fost elogiat pentru eforturile sale încununate de succes de a coagula un grup puternic de literați dispuși să deschidă spre lume cultura românească. Alături de dumnealui, de aceleași aprecieri s-au bucurat toți cei care trudesc pentru acest nobil scop pe ogorul literelor. Absenții au ce regreta!>> (Doru Bobi, Argeș Expres, 12 08 13)...

Nicolae Dabija

Am considerat, pentru dumneavoastră, că ar fi util să urmăriți cuvântul acad. Nicolae Dabija (o parte din inervenția sa) din sala de festivități a Primăriei din Curtea de Argeș, foarte elegantă și propice pentru asemenea manifestări:

- Credința a fost pentru neamul românesc ca cheagul pentru brânză. El i-a dat consistență și tărie. Noi, în Basarabia, am rezistat prin credință...nu știu dacă au mai existat undeva biserici pe roți! Atunci, când năvăleau peste noi tătarii, turcii, cazacii, și se dădeau acele șfare care-i anunțau, se înjugau la aceste biserici mai multe perechi de boi și erau trase în codri, și, după ce trecea primejdia, erau aduse înapoi...Avem biserica de la Tomșani, sub pământ! și uite așa credința, nu a dispărut.

Pentru mine, cartea este un lucru sacru; m-am născut între cărți; când eram mici, mama ne așeza în jurul radioului (ce radiouri!...Latvia, Cosmos, Satka… n.n) și ascultam slujba de la Vatican (erau și slujbe în limba română, duminica, când le asculta și părinții noștrii n.n)... Și acum știu secvențe din predici catolice. După slujbă, mama deschidea o carte, "Capra cu trei iezi" de Creangă, atunci, noi, crezând că este o carte de rugăciune!...după terminarea poveștii, ne făceam cruce și o mătanie! De atunci, pentru mine și generația mea, cartea a însemnat foarte mult, cartea este sfântă...

Și, iată, a venit la Chișnău acad. Gh Păun cu revista Curtea de la Argeș…am văzut-o și mi-am dat seama că este cea mai bună revistă a românilor de pretutindeni! Și noi suntem prezenți în această revistă; și românii din Serbia, și cei din Bucovina de nord. Au fost poduri de flori, de cântec…și am spus atunci, la Academie: domnul Păun a făcut un pod de reviste! Noi avem datoria să ne cunoaștem mai bine. Spun cu răspundere: noi nu ne cunoaștem de loc! Un prieten de la Chișnău, de-al meu, a fost la București, și, când s-a întors mi-a spus…domnule, bucureștenii vorbesc moldovenește! La fel, a venit unul de la Oradea, la Chișnău, și mi-a spus: domnule, basarabenii cunosc mai bine

În prim plan Florian Copcea, citind „Cultura *vâlceană*"

istoria României decât noi! Multe din necunoașterile noastre provin din faptul că nu ne cunoaștem …Cartea românească trebuie să anjungă în bibliotecile noastre…După 22 de ani de

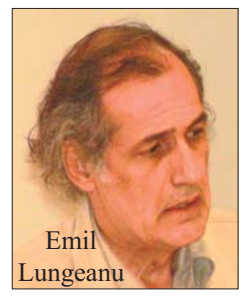
Emil Lungeanu

Adina Romanescu desenându-l pe Aurel Gârjoabă

independență bibliotecile noastre sunt pline de maculatură pe care nu o mai citește nimeni: cărți în limba rusă și în limba română cu grafie rusă!

Noi, oamenii de cultură, nu trebuie să contăm prea mult pe oamenii politici. Ei au interesele lor. A venit un om politic de aici, la Chișnău, și a spus: - Salut sora României, Rep. Moldova!...Ce soră? Păi cum să fie o soră, rudă cu mama ei? Noi, nici frați nu suntem! Suntem frați cu găgăuzii, cu bulgarii, dar cu românii suntem aceeași! Așa trebuie să fim tratați, de politicieni ! Urmare a tratatului Ribentropp- Molotov , nu există un litigiu între România și URSS, România și Rusia!... este un litigiu între noi și noi! Franța și alte state cu colonii au intrat în Europa împreună, fiecare cu coloniile lor! I-am spus și președintelui Băsescu, că nu poate granița Europei Unite să excludă o parte a populației române! adică pe noi! așa ar trebui să gândească toți, și așa am intra și noi în normalitate!...

Pentru că noi spunem că suntem români, și limba noastră este limba română, în Rep. Moldova suntem considerați antistatali, noi cei de la ziarul « Literatura și Arta ». În art. 13 din Constituția noastră scrie că limba de stat este limba moldovenească! pe perioada lui Voronin am avut șase procese! Noi, în 1989 am avut 260 000 de abonați! ziarul « Literatra și Arta ». Am făcut istorie! În 1990, « România Literară » avea 2000 de exemplare, tiraj. Cineva a scris: « Literaratura și Arta » are cel mai mare tiraj din Europa, atunci! « Literaturnaia Rossia » avea 60 000 de exemplare; dar…este și meritul Comitetului Central al Partidului din 1988, că a interzis apariția « Literaturii și Artei »…Atunci fiecare român a făcut câte 7-8 abonamente, și pe numele prietenilor, și așa ne-am trezit cu 260 000 de abonați! Mi-a spus cineva, atunci;

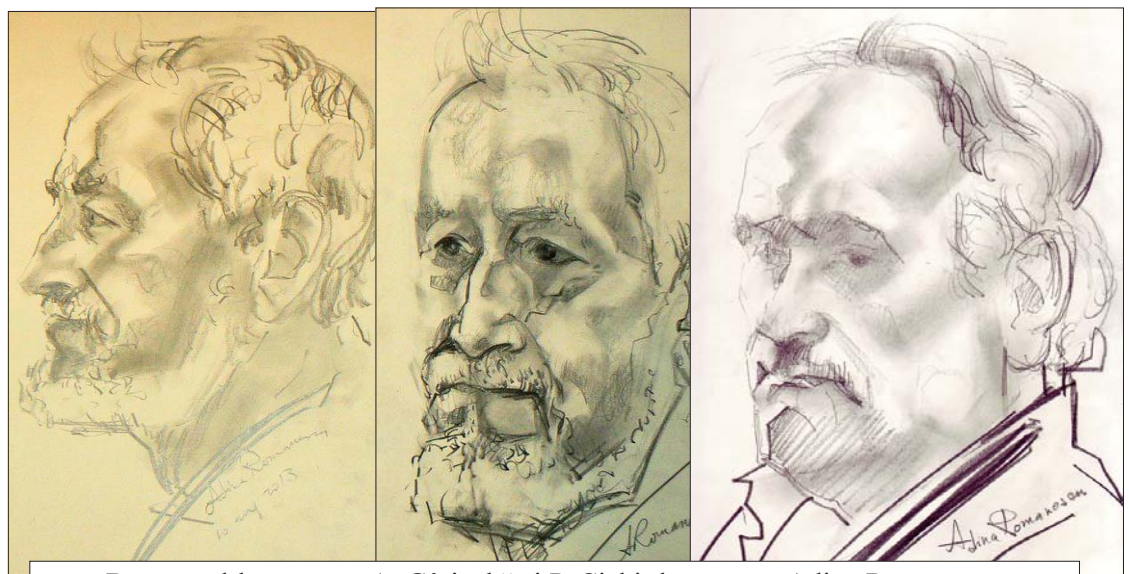
Desene ad-hoc pentru A. Gârjoabă și P. Cichirdan - autor Adina Romanescu

- Domnule, primesc câte 7- 8 ziare! ...A fost o solidarizare a întregului popor, extraordinară, cu ziarul nostru! Noi am publicat revista, cu litere latine, cu trei luni înainte de legiferarea grafiei latine! 17 iunie 1989. Atunci am venit la București, cu Grigore Vieru să cumpărăm o mașină de tipărit în grafie latină; scrie în Cartea Albă a Securității, cum, aceasta, ne-a pus piedici, pentru a nu supăra prietenul de la răsărit!...

« Literatura și Arta » s-a impus în acest peisaj prin curaj! Noi am avut, primii în URSS, articole despre deportări, articole despre foametea organizată în perioada 46, 47, când au murit 300.000 de oameni (în acea foamete, bunicul meu, Ștefan Ciobotaru, din Hlina, a murit de foame...avea 90 de ani! și era singur, doar cu babușca lui, care a fugit în România în 1965!...n.n)!

Noi, caz unic în lume, am oprit tancurile sovietice în noiembrie 1989, citind poezii! În Aprilie 1989, tancurile au trecut peste mulțimile din Tibilisi, peste mulțimile din Vilinus, la Alma Ata… Toți au ieșit cu bâte, cu arme, dar noi am ieșit cu poezii. Peste ei au trecut tancurile, în fața noastră s-au oprit! când am terminat repertoriul nostru, am trecut la repertoriul vostru! Nici nu vă dați seama cât ne-ați ajutat, atunci!...Ana Blandiana, Mircea Dinescu, Horia Bădescu, Adrian Păunescu… Astăzi discutăm cu postmoderniștii noștri! - Voi ați putea opri tancurile cu pornografiile voastre?

Până în august 1989, limba română era interzisă! Unii ne criticau! basarabenii au rămas la Eminescu! noi le-am răspuns: am ajuns la Eminescu, vă așteptăm acolo sus, și pe voi!

Eu m-am născut într-o bibliotecă! Am deschis ochii pe cărți! Cărți pe masă, cărți sub masă, cărți sub pat…cărți în casa mare, cărți în pod! …Înainte de a-l aresta pe Arhimadritul Serafim Dabija, de la Mânăstirea Zloți, acesta a luat cărțile mânăstirii și le-a ascuns acasă la el! reușind să salveze uriașa bibliotecă a mânăstirii, în casa bunicilor mei! Eu și frații ne jucam cu aceste cărți, făceam baricade, lupte…Ne prefăceam că citim din liturghere povești, și primul alfabet pe care l-am învățat a fost alfabetul latin; și când am mers la școală, primele note erau de 1 și 2, le luam fiindcă confundam literele din cele două alfabete. Citeam « cac » în loc de « sac »…etc. I-am spus bunicii: alfabetul matale nu este bun! și ea îmi răspundea: - Al vostru nu e bun! Acesta este bun, în care a scris Eminescu, Blaga, Coșbuc! Apoi am învățat ambele alfabete foarte bine și, încă din școala primară am recitat la serbări și am luat note foarte bune; aveam un învățător din Transnistria, care m-a pus să caut o poezie prin cărțile lui taică-meu, închinată armatei! …Am găsit în Revista « Luminătorul » din 1942, printre cărțile bunicii, o poezie închinată armatei române eu, înlocuind armata română cu armata sovietică…Ce a ieșit? uite așa: „Dragi feciori ai țării mele/ stați de pază la hotare/ noi cu Regele în frunte/ facem România Mare"…Mi-a spus tata: - Unde ai învățat poezia asta? - La bunica, i-am spus eu… - Să n-o mai spui, mi-a zis tata. - De ce să n-o spun, dacă le place tururor!… Aveam șapte ani, și la vârsta asta un copil nu făcea diferență între armata sovietică și armata română.

*

În timpul manifestării din partea a doua a întâlnirii de la Curtea de Argeș, sala de consiliu, Adina Romanescu, fără prea multă înhibare ne-a executat câte un portret, mie și pictorului Ion Aurel Gârjoabă…

*

A doua zi, dimineața, un post de televiziune prezenta o dezbatere pe tema viabilității cărții tipărite, și bisericii, și în care apăreau Ana Bulai, Cristina Deleanu și Eugen Cristea (toți trei, fiind prezenți cu o seară înainte la Curtea de Argeș). S-a desprins ideea, în concordanță, în mare, și cu cele petrecute la Curtea de Argeș: Biserica, ca instituție are toate șansele să dispară-în timp (se vorbea chiar de 20-30 de ani), în timp ce Credința, nu! În replică, Ana Bulai a spus răspicat: „eu votez cu cartea! cu tipografia! cartea tipărită nu va dispărea"!

pcickirdan

Cât de mult am dori să nu dispară stațiunea Voineasa, acest spațiu pentru secolul XXI, mileniul III

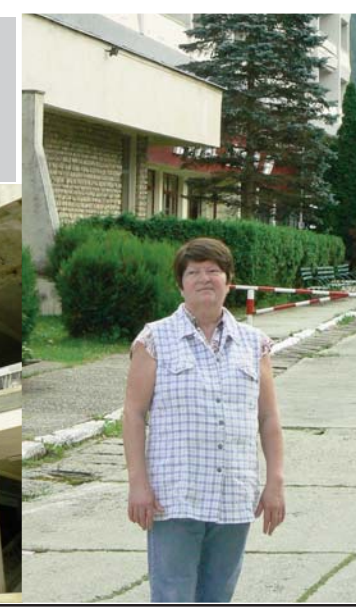

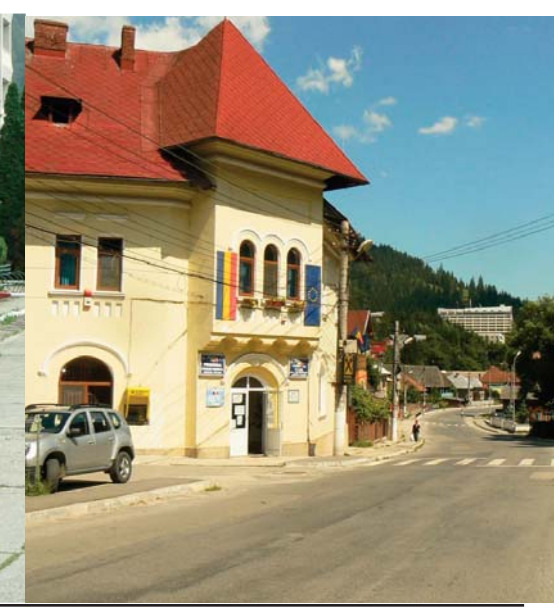

CONSTANTIN ISĂRESCU SĂRBĂTORIT LA ARHIEPISCOPIE

Un eveniment deosebit de important pentru viața culturală a județului nostru a avut loc la Arhiepiscopia Râmnicului, Aşezământul Pastoral-Cultural „Sfântul Calinic”, cu ocazia lansării celei de a treia ediții a cărții scrise de Constantin Isărescu şi lansată în 1999, prima ediție, aici la Râmnicu Vâlcea: „Jurnal de front-518 zile şi nopți în linia întâi”, Editura „Expert”, 2013. Ediția întâi, 1999, a apărut la editura „Antim Ivireanu”, iar ediția a doua a apărut în iunie 2003 la aceeaşi editură, „Expert”, din Bucureşti.

Cartea a fost prezentată de un colectiv din care au făcut parte IPS Gherasim, Generalul Niculaie Spiroiu, Generalul Cornel Codiță, scriitorul Ioan Barbu, Adrian Vasilescu - consilier BNR, profesorul Emil Istocescu din Drăgăşani, Valeriu Ioan-Franc-editorul cărții.

A moderat, la înălțime, preotul Constantin Cârstea, parohia „Toți Sfinții”, consilier cultural al Arhiepiscopiei, şi care s-a exprimat astfel:

- Domnilor generali, onorat prezidiu, distins auditoriu; la sărbătoarea Înălțării Domnului trăim sentimentul că bucuria acesta trece prin jertfă; aşa cum Mântuitorul Iisus Hristos a înviat din morți şi s-a înălțat la ceruri în slavă, după ce a trecut prin jertfa Sfintei Cruci prin moarte şi trezirea în mormânt. Puterea de a îndura istoria atunci când nu o poți schimba echivalează, în fața pericolului de autodistrugerii sau a unei sinucideri fără rost, cu un sacrificiu! Poporul român a rezistat pe acest pământ pentru că a avut înțelepciune, putere de jertfă, şi răbdare-resemnare, atunci când nu putea birui cu armele...În această înțeleaptă îndurare, cu speranță, a supraviețuit şi migratorilor şi cuceritorilor şi dictartorilor umplând istoria cu crucile mormintelor lor şi cu biserici înălțate ca făclii de speranță...De aceea cinstitrea eroilor, recunoştința arătată an de an, din generație în generație a celor jertfiți pentru credință şi patrie este o adevărată cultutră a sufletului românesc...Lansăm astăzi cartea colonelului în rezervă Constantin Isărescu, „Jurnal de front-518 zile şi nopți în linia întâi”, care aduce în mijlocul nostru fapte de eroism şi jertfă ale ostaşilor români în cel de-al Doilea Război Mondial şi cum spune chiar autorul „...mă-nclin în fața celor care au participat la acest efort. Iar celor de sub glie, cu pioşenie le spun în plus: fie-vă amintirea veşnică...În război, unde moartea te păzeşte la tot pasul, chiar şi în cele mai banale momente, cea mai mare performanță este supraviețuirea...”, şi-a încheiat cuvântul de introducere preotul Constantin Cârstea.

ÎPS Gherasim: - Domnule Guvernator...Iisus s-a Înălțat! - Adevărat s-a înălțat!...a răspuns asistența, care a umplut până la refuz sala. - S-au împlinit o sută de ani de la naşterea colonelului în rezervă Constantin Isărescu, veteran de război, este datoria noastră să ne cinstim eroii şi înaintaşii noştri, şi să le aducem în această zi de Înălțare a Domnului nostru Iisus Hristos, la ceruri, recunoştința şi cinstirea cuvenită! Astăzi au avut loc la Palatul Arhiepiscopal şi la Drăgăşani întruniri în care Constantin Isărescu a fost evocat cu dragoste şi mândrie precum şi faptele glorioase ale armatei române din cel de-al Doilea Război Mondial...Suntem mândri că astăzi, aici, în sfântul lăcaş al culturii întemeiată în urmă cu peste o sută cincizeci de ani de Sfântul Calinic, sărbătorim pe acest erou al armatei române, al poporului român...

Ioan Barbu

Nicolae Spiroiu: - ÎPS voastră Părinte Arhiepiscop, doamenor şi domnilor, încerc o firească emoție ca după zece ani, când în prezența autorului (şi a doamnei sale, care atunci, mi s-a părut că are gradul de mareşal!) să evocăm această personalitate a locurilor acestea ...L-am cunoscut pe Consrtantin Isărescu în pragul vârstei de 80 de ani când se mândrea cu gradul de sublocotenent! Deşi sunt reprezentant al ofițerilor de carieră, nu pot să nu recunosc că, şi în Primul Război Mondial care a întregit țara şi în al Doilea Război (care a păstrat Transilvania, dar a pierdut Bucovina de nord şi Basarabia-mare tragedie românească- n.n), nu pot să nu recunosc că rolul important, foarte important, l-au jucat ofițerii de rezervă- cum a fost şi învățătorul, profesorul mai târziu, Constantin Isărescu...Atunci când l-am descoperit, şi când se mândrea cu gradul se sublocotenent, l-am întrebat ce anume a comandat domnia sa în acei ani pe frontul de est, unde a luptat, pentru că era acea perioadă când într-un batalion mai rămăseseră două plutoane, într-o companie mai rămăseseră trei soldați şi ajungeau ofițeri cu grade mici, inferioare, să comande structuri importante ...şi mi-a spus că a comandat batalionul; atunci -i-am spus, să nu vă mai prezentați sublocotenent ci locotenent colonel! fiindcă un batalion este comandat de un locotenent colonel...M-am bucurat, ca până la vârsta de nouăzeci de ani, domnia sa, să scrie această carte; ...ea trebuie recomandată ca lectură particulară pentru toți elevii şi cadrele militare în formare din şcolile militare; este experiența unui ofițer de rezervă care a dus războiul! Este o experiență privită cu ochii celor mulți care fac războiul şi care îşi pun viața în pericol pentru apărarea onoarei şi demnității, precum şi pentru libertatea țării...

ÎPS Gherasim Cristea

Cornel Codiță: - IPS voastră, onorată asistență! cer îngăduință şi iertare pentru o trimitere la această carte; drumul lui Iisus către oameni poartă două peceți, foarte uşor de remarcat: o pecetă a naşterii care îl aşează pe Iisus între oameni (prima mare sărbătoare a creştinătății n.n) şi o pecete care-l aşează hotărât în rândul divinilor-momentul Învierii (a doua mare sărbătoare a creştinătății-poate cea mai mare-n.n)...Ce ne spune în plus momentul Înălțării în care suntem astăzi? Este, după umilul meu cuget, o împreunare, este împreunarea unui legământ; este momentul legământului dintre noi şi El chiar plecat dintre noi, şi legătura Lui cu noi, nu este întreruptă de istorie, de timp...Am apelat la aceste parabole-peceți- pentru a arăta că sunt oameni care prin modul în care au trăit, prin ceea ce au făcut în viață au demonstrat cu tărie acest semn al legăturii cu lumea căreia i-au dăruit sacrificiul; lumea familiei, lumea şcolii, lumea celor care trebuiau să învețe ceva...Cum este şi cazul lui Constantin Isărescu, pe lângă legătura arătată mai înainte există una care pune în valență raportul său cu lumea războiului, al spiritului de sacrificiu, al importantei stări (nu lipsite de oarece poetică - n.n) de luptă pentru supraviețuire (mai importantă decât dorința de câştig prin ucidere-n.n)...Toate se aşează şi ne trimit la o trăire superioară, la o „înălțare”! O altă idee care consistă în carte-în personalitatea lui Constantin Iisărescu - ar fi că drumul acesta al înălțării prin sacrificiu este posibil şi pentru oameni de rând! şi am să mă opresc doar la câteva idei pe care le-am considerat semnificative şi le-am reținut: o să mă refer la această dualitate; odată, C Isărescu spune foarte frumos: viața mea s-a petrecut între aceea de profesor şi ofițer în rezervă, iar cealaltă parte, ofițer activ şi profesor de rezervă...A doua idee reținută, poate printre puținele cărți care spun acest lucru, este legată de Curaj; vrea să ne spună autorul cărții, că, curajul este colectiv! şi reuşeşte să ne convingă...Curajul individual este aproape fără sens! Curajul produce ,efecte doar dacă este colectiv (el nefiind, atunci, o nebunie!...n.n) Această idee trebuie translatată dincolo de război, chiar în lumea noastră de zi cu zi: nu ne putem hrăni din noi, pentru noi, în afara cauzei colective (căci existăm prin acest colectiv-n.n). A treilea idee care m-a marcat este scrisă chiar pe prima pagină, citatul din „Eneida” de Vergiliu: „Nu-i nici un bine în război! şi rugămu-te, Turnus, cu toții,/ Pacea tu dă-ni-o, şi lucrul ce reazimă pacea”.

Nicolae Spiroiu

Constantin Isărescu

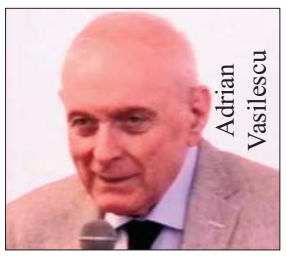
Adrian Vasilescu

Constantin Cârstea

Emil Istocescu: - ...Participăm cu multă emoție la evocarea acestei mari personalități ale Vâlcii, profesorul Constantin Isărescu, în această însemnată zi a Înălțării şi a Eroilor; ...C Isărescu, de la a cărei naştere s-au împlinit zilele trecute o sută de ani!...O carte cu caracter memorialistic, confesiv, de mare dramatism. Am avut onoarea să prezint prima variantă a acestei cărți în 1999, alături de noi fiind atunci şi distinsul autor. La inaugurarea Bibliotecii din Drăgăşani, în 2003, a fost prezentată a doua ediție a cărții, ediție adăugită şi revizuită-ca şi acum-de față fiind şi autorul care împlinea nouăzeci de ani. Spre deosebire de literatura etică, propiuzisă, cu tematică de război, precum „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, a lui Camil Petrescu, el însuşi combatant în Primul Război Mondial, sau „Pădurea spânzuraților” a lui Liviu Rebreanu, cartea „Jurnal de front-518 zile şi nopți în linia întâi”, nu apelează la ficțiune, este o carte complexă. O carte cu calitate de document în care se descrie o realitate halucinantă trăită direct de autor. Este o carte act de acuzare a războiului, în acelaşi timp-recviem pentru eroii neamului scrisă cu talent narativ şi portretistic; este în acelaşi timp şi un manual de tactică militară. O carte care exprimă modestie şi evită deliberat subiectivismul, preferându-se elogierea eroismului în colectiv; ..este şi o impotantă bază de date, în memoria afectivă a autorului; localități, zile, ore, persoane... Impresionant episodul jertfei de sine a unor comandanți precum Iosif Ion, Cioancă Mihai-eroul de la Tisa-decedat pe 8 noiembrie chiar de ziua lui de naştere sau a lui Boacă Anghel poreclit, de camarazi, Mefisto...Sunt descrise lupte dramatice precum cele de la Oarba de Mureş sau din munții Tatra (...).

Ioan Barbu: - ....Constantin Isărescu mi-a relatat o întâmplare din viața sa, excepțională...Călătorind în trenul accelerat, Constantin Isărescu s-a aşezat într-un compartiment, față în față cu cine credeți? ...cu medicul Ştefan Isărescu soțul Prințesei Ileana cu care a avut şase copii toți alungați de Carol al II-lea şi stabiliți la Viena. O întâmplare aproape neverosimilă, între cei doi, nefiind nici o legătură de rudenie, cu doctorul Ştefan Isărescu, deşi mai sunt şi astăzi voci care speculează potrivirea de nume...Am aflat lucruri inedite din tinerețea sa...despre domnia sa şi sora sa Maria...Doi frați, Constantin şi Maria, care au dat țării două genii: primul, pe academicianul Mugur Isărescu şi al doilea, pe George Țărnea (ne-a spus cu această ocazie guvernatorul BNR, că George, după tată-Tărnea-este bucovinean-tatăl fiind evacuat în martie-aprilie 1944 din Basarabia, în Şirineasa n.n)...Nu ştiu dacă se vor mai naşte oameni ca ei în următoarele decenii!...

Adrian Vasilescu: - ...Avem de a face realmente cu o carte bună!...trăim vremuri, însă, în care mulți oameni se află în situația în care dacă sunt puşi în fața unei cărți, nu ştiu dacă să cumpere cartea sau ...o pâine! de multe ori aleg pâinea! Ei bine, fără nici un fel de exagerare acest „Jurnal de front...” este o carte foarte bună; foarte interesantă. O carte documentară...Astăzi există moda-pasiunea pentru cărți documentare; mai mult ca oricând lumea vrea să ştie, vrea să afle, să se documenteze (ce i se oferă la televizor, nesatisfăcând-astăzi pe nimeni-n.n). Față de tot ce s-a spus aici, eu am amai găsit o cheie de pătrundere în inima cărții: în fața unui erou citat aici, Anghel Boacă, Mefisto, cum era poreclit,...un pasaj care sună aşa: ...este chemat în fața Statului Major şi i se spune, te-n cumeți (o sarcină de mare risc n.n)? -Mă-ncumet, dar!...vreau Virtutea Militară şi gradul de sergent!...După ce se-ntoarce, câştigând pariul, primind onorul întregului Stat Major, Anghel Boacă, îi salută pe superiori, spunându-le „Gradul de sergent şi Virtutea Militară”...Am zis, iată o scenă, aşa cum este şi întreaga carte, care poate constitui (cheia n.n) un scenariu de film!...un film, cum se fac toate în ziua de astăzi... psihologic!...Sau o întâmplare chiar a autorului, care rămas singur, înconjurat de duşmani se ascunde într-o capiță de fân, şi, noaptea, reuşeşte, după peripeții să se-ntoarcă la ai săi...Şi o ultimă scenă, care, într-un fel, dă o anume tentă despre ceea ce trebuie mai mult să ştii, în viață, să te descurci! comandantul îi dă sarcină, în extremis, lui Constantin Isărescu: - Ia tot ce a mai rămas din regiment şi dute şi ocupă oraşul şi dă impresia că sunteți mai mulți!...Repet, niciodată teoria nu dă cu realitatea, cărțile de tehnică militară, neputând oferii soluția optimă (Napoleon dădea ca hotărâtoare acțiunea celui mai iute la ocuparea pozițiilor, dar şi la...minte-n.n)...Şi o reflecție care ține de meseria noastră, aşa cum se-nâmplă de multe ori în paginile acestei cărți, aşa se-ntâmplă şi în lumea noastră bancară: teoria nu se mai potriveşte...realitatea este atât de încleştată, sunt momente atât de grele încât cărțile nu mai dau rezultate...Guvernatorul nostru, aici de față, de câte ori nu trebuie să ignore raportul dintre dobândă şi dinamica cusului de schimb...deşi cărțile atâta! (sugerează un teanc însemnat n.n) nu oferă soluții pentru ziua de astăzi!...

Valeriu Ioan Franc a adus şi el elogii cărții, autorului ei, poziția sa de ultim vorbitor fiind una destul de incomodă, după atâtea aprecieri, nerămânându-i decât efectiv latura strictă editorului de carte...

Simion PETRE

Familia Isărescu, cu modestia binecunoscută, în sală...

GH CĂRBUNESCU ŞI-A SERBAT ZIUA ONOMASTICĂ ÎMPREUNĂ CU FORUMUL CULTURAL

ARIEL INTER FEST

-SPECTACOLE COMENTATE DE PETRE CICHIRDAN-

ARS

TEATRUL NAȚIONAL BUCUREȘTI

CONU' LEONIDA FAȚĂ CU REACȚIUNEA

„Un exercițiu ludic, o joacă întoarsă pe față şi pe dos, o fantezie à la Purcărete, care se sprijină pe interpretarea extraordinară a doi mari actori. Un spectacol în care mariana Mihuț şi Victor Rebenciuc compun şi recompun, cu un comic devastator, rolurile nemuritorilor eroi ai lui Caragiale. O montare în care decorul devine el însuşi personaj. O viziune regizorală surpriză ce pune în valoare inepuizabilul talent al protagoniştilor". Aşa începe textul de prezentare în pliantul de Festival al spectacolului din 21 iulie cu piesa „Conu' Leonida față cu reacțiunea" al Teatrului Național București, avându-i protagoniști pe Mariana Mihuț şi Victor Rebenciuc în rolurile principale şi pe Cătălina Sima şi pe Mihai Murariu-la pian, în rolurile secundare...Regia spectacolului acesta, total, aparține lui Silviu Purcărete, şi fără nici o discuție a fost vedeta festivalului! Scenografia aparține lui Dragoş Buhagiar, iar muzica lui Vasile Şirli...La vizionarea spectacolului, cei din Sala Ostroveni a Teatrului Ariel, care a fost partener în realizarea lui cu Teatrul Național, au fost uluiți de inovația conceptului: o primă parte cu textul lui Caragiale urmată de o a doua parte, cu acelaşi text, dar personajele inversate; de inovația scenografică în care spune realizatorul că „decorul devine el însuşi personaj" şi aici am spune că avem de a face cu o invenție, aducerea din planul doi, în planul unu a decorului cu personajul său viu...patul care se ridică şi cei doi actori, culcați, aduc dialogul lor din plan îndepărtat în prim plan; şi fiindcă vorbim de conversație, să subliniem, că întreaga actorime din Festival a avut ocazia să vadă şi să audă, cum este dicția unor actori de meserie, geniali! Mariana Mihuț şi Rebenciuc vorbeau încet între ei şi se auzea foarte bine în fundul sălii..sală de cinema şi nu de muzică simfonică!

Trebuie, încă din început, să admirăm jocul Saftei - Cătălina Sima, în cele două ipostaze ale spectacolului, şi acompaniamentul la pian!

În acest spectacol întreg conceptul de scenă cu decor a fost schimbat, Purcărete şi compania, punând în evidență o adevărată creație artistică țintând în simbioza dintre actor şi decor...după această reprezentație specialiştii, descoperind că a început o nouă eră în teatru, era interacțiunii dintre text şi imaginea

FOTO FESTIVAL

tridimensională...Cu riscul de a ne repeta de la articol la articol!...să mai spună cineva că teatrul moare sau a murit! Purcărete mai dă o lovitură de imagine, de modernitate, reuşuind să combine fără suferință de orice fel jocul dezinvolt şi liniştit a doi actori aflați în senectute, Doamne şi ce frumoşi! stăteam doar în rândul unu-la mijloc şi am putut să-i observăm de la un metru, cu inovația scenică plină de dinamism, mobilitate, inventivitate...dacă le mai punea şi un rând de aripi, cei doi puteau să-şi ia zborul, ducând teatrul între astre, şi nimeni nu s-ar mai fi arătat mirat...Asta este marea artă, să dai mereu senzația că imposibilul este posibil!

În legătură cu conceptul punerii în scenă să subliniem modul extraordinar de inovativ, arătând mişcare dinstre vechi înspre nou; cei doi aristocrați intră la început pe scenă, se aşează pe o canapea de epocă, schimbă câteva replici apoi se dezbracă găbiți şi intră în forfota oniricului, da, şi cotidian de epocă declaşând o dinamică scenică care va pune în antiteză trecutul şi prezentul...Totul este înfăptuit savant, genial!

*

Înainte de acest spectacol, criticul de teatru Ion Parhon a prezentat cartea lui

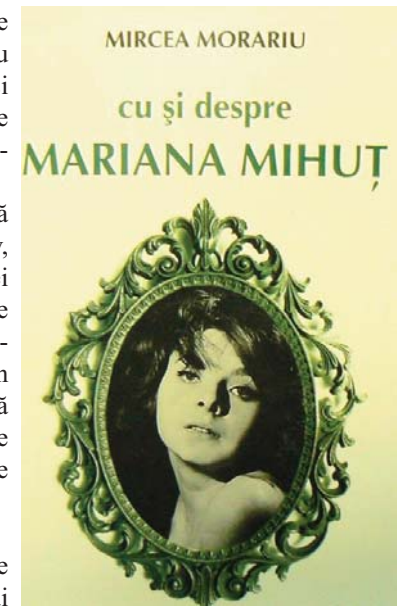

Mircea Moraru, „Cu şi despre Mariana Mihuț", trecând în revistă spectacolele, evenimentele importante din viața celebrei actrițe, punctele de vedere critice. După pezentarea lui Ion Parhon, în holul sălii din Ostroveni, a Tetrului Ariel, la standul de cărți special amenajat, Sebastian Vlad Popa, împreună cu un colectiv foarte tânăr de colaboratori, şi-a prezentat noul ziar de cultură şi arte, „Infinitezimal", format A2, cu 44 de pagini, hârtie de ziar, 5 lei-prețul, finanțat de Consiliul Județean ...Bistrița! ce ziceți domnilor de la CJ Vâlcea şi de la Primăria Râmnicului de aşa ceva...5 lei şi finanțare de la Instituțile publice ale Statului, dar şi banului public!...Fără taxe de sport şi cultură...de la buget! Aici vă ascundeți, permanent, că nu aveți bani. Că ziarul nostru de cultură, pe hârtie de ziar, nu are conducere de la Uniunea Scriitorilor, deşi are toate însemnele autorizării, are site internațional, are 16 pagini...Iată domnilor caseta de redacție (plină de profesori universitari de pe maidanurile Oltului sau Dâmboviței postrevoluționare n.n), de la „Infinitezimal"... Director: Sebastian-vlad Popa; Redactori: Iuliana Dumitru, Vincențiu Mihail Iacob, Diana Oprea, Alexandru Uiuiu; Art director: Mihai Păcurar; Secretar de redacție: Răzvan Adam, Comunicare: Gabriel Martin. Acuşi după ce începe toamna o să ne ocupăm pe lângă evenimentele culturale, reale, ale oraşului şi județului, şi de dumneavoastră organe aservite cetățeanului de cum vă ocupați real de cultura şi arta locală, aşa ca pentru înțelesul oamenilor de pe stradă, darlegii de pe legii care veghează pe ce se duc banii şi cum se respectă legile naționale de sprijinire a culturii scrise locale...

RECITAL DE MUZICĂ ŞI POEZIE

CAFE MILENOVECENTOTRENTA

Un moment aparte, cultural, a avut loc pe scena Festivalului Sala Ostroveni, când Liliana-Olimpia Ştefănescu Scagno - vioară, Renata Seranella - pian, Cristian Alexandrescu - actor - au urcat pe scenă, în 22 iulie şi au susținut un recital de muzică şi poezie. Evenimentul a avut cuvenita distincție, cei trei, oferind împreună, recitator şi instrumentiste, dar şi separat, pagini de neuitat din lirica românească - vâlceană şi nu numai. A recitat cunoscutul actor al Teatrului „Anton Pann", Cristian Alexandrescu, vocea sa unică-rezonant poetică, vibrând alături sau separat de cele patru mâini măiastre, ale violonistei vâlcene şi pianistei din Italia; şi, aflăm cu această ocazie că îndrăgitul actor este şi autorul celor trei cărți de poezie: „Arhipelag fără îngeri", „Ninsoare cu dinți de var" şi „Agonia câinelui de pază"... Decor floral scenic, foarte frumos, în care trebuie să recunoaştem, cele două instrumentiste-artiste s-au simțit foarte bine, instrumentele lor aducându-ne pagini de înaltă simțire din muzica lui Astor Piazzolla şi Massnet, cu a sa „Tissy", care a şi pus capăt recitalului...

Iată, muzică de cafe-concert anii 30, acest concer, ducându-ne cu gândul la anii 44 - 60, când tatăl Lilianei-

Olimpia, renumitul pictor Emil Ştefănescu (profesor la Lahovari, şi poet, şi pescar) împărțea serile de răstrişte socială şi politică cu

Leca Morariu, împreună şi cu soția acestuia, Octavia Morariu, interpretând adevărate triouri şi punând astfel bază muzicii de cameră vâlcene...Leca - violoncel, Octavia -pian, Emil - vioară! ce talent extraordinar acest Emil Ştefănescu, cu care, din fericire, şi noi am studiat pictura la celebrul Palat al Culturii din Râmnicu Vâlcea, în anii 60-70!...Liliana a rămas aceeaşi sensibilă şi extraordinar de frumoasă fată care trecea Oltul peste valuri, cu pletele în vând! Astăzi ea este un mare artist în străinătate, în Italia, căsătorită cu

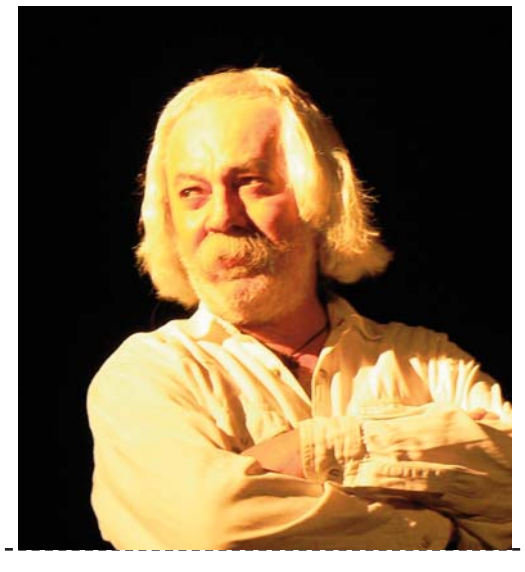

Roberto Scagno, din Torino, iar în 1993 a înființat o orchestră feminină, de cameră, în acest oraş. Adăugăm, la ce mai spune pliantul Festivalului, că Liliana Ştefănescu este o adevărată binefacere pentru tinerii artişti vâlceni care ajung în Italia...Aşa a debutat în grafică cu o expoziție personală, în 2003, talentatul nostru grafician-desenator Bogdan Constantin...Ziarul nostru de atunci, Info-Puls, a publicat articolul nostru „Un vâlcean la Torino" în care publicam crâmpeie de artă şi viață din activitatea celor doi...

Renata Seranella, pianista italiană, din Torino, absolventă a Conservatorului din Torino, unde a activat, ca universitar şi Luciano Lanfranchi-pianistul orb-care a acordat asistență multor copii vâlceni, deține Diploma de „Educație muzicală", având şi gradul II în „Predarea muzicii instrumentale"...de-a lungul anilor a concertat în duet cu violonista vâlceană, devenită Scagno, interpretând împreună muzică de cameră!

MUNDI

TEATRUL PENTRU PUȚINI BUCUREȘTI

CĂUTÂND SEMNE DE INTELIGENȚĂ ÎN UNIVERS

În 22 iulie 2013, în Sala din Ostroveni a Teatrului Ariel, Ana Turos, de la Teatrul Pentru Puțini București a jucat în piesa semnată de Jane Wagner, în traducerea Anei Pasti, „Căutând semne de inteligență în univers”, în regia şi scenografia Lianei Ceterchi.

„Realitatea este o cocoaşă colectivă. Amicii mei spațiali spun că realitatea a fost cândva o metodă primitivă de a controla mulțimile, care au scăpat de sub control. După părerea mea, realitatea este principalul factor de stres, pentru cei care sunt ancorați în ea. Şi eu pot s-o suport, dar în doze mici...Ca stil de viață, e prea limitat. Prea multe pretenții, aşteaptă să fiu acolo pentru ea tot timpul şi la câte aveam pe cap, a trebuit să renunț la ceva. S-o iau razna a fost cea mai tare chestie care mi s-a întâmplat vreodată!”...aşa îşi începe prezentarea spectacolului, ghidul cu lucrările care sunt prezentate în Festival, şi care este parte din discursul eroinei principale, unică, din one woman show-ul prezentat de Ana Turos. Urmărind banda cu înregistrarea spectacolului am descoperit un text surprinzător, adevărată „radiografie” a lumii de astăzi, care, încă din începutul secolului care tocmai a trecut, s-a îndepărtat de naturalitate şi a aderat la o gestică modernistă, invitând la alienare... Personajul principal şi unic, cum spuneam, o întruchipează pe Trudy, nimeni alta decât o purtătoare de idei care exclude din viață politicul, fiind adepta unei activități parlamentare formată din muncitori şi patronii lor...şi care decade în final în grija străzii!...Cine ar fi putut să fie de acord cu ea în preajma războaielor mondiale, când lumea mimează democrația având în spate doar politicul în perspectiva dominării omenirii prin prisma banului!... „Na, o să stau aici în colțul străzii să mă vadă toată lumea!...nu mă vezi? nu mă vezi? Da sunt răguşită de câte ori am spus şi nimeni nu a vrut să m-asculte! Hei, uitați-vă la mine inamicilor, că nu vorbesc pentru mine, ci pentru tine, şi pentru tine, şi pentru tine... (...) Printre alte proiecte, amicii mei spațiali caută peste tot semne de viață inteligentă în univers. (...) Ideea mea de a mânca între mese nu le-a trecut niciodată prin cap!...şi m-am trezit la casa de nebuni, mă priponiseră acolo printre şocuri electrice...şi am început să comunic cu lumea.” Un text frumos încropit literar, sugestiv, actrița, încercând să redea cât mai cursiv şi printr-un joc de scenă, la fel de sugestiv, trăirea interioară şi exterioară a personajului.

Contrar ideilor specifice corporatismului, pe care le are autoarea piesei, cu idei valabile odată cu izbucnirea revoluțiilor proletare, în Rusia şi Germania, având la temelie învățătura marxistă, care nu disociază capitalul de muncitori şi patronat, în lume s-a afirmat inversul: profitul rapid şi neconstant, spălarea banilor murdari, prin proliferarea artelor moderniste-preapocaliptice, şi diminuarea constantă în timp a forței muncitorilor, a forței lor incredibile la scară planetară.

Iată, la acest Festival, teatrul, măria sa Teatrul, încă mai are ceva de spus!

TEATRUL MONTAJ (ROMÂNIA)

MONDENITĂȚI

Celebrele scrisori şi declarații scrise de Tudor Muşatescu (1903-1970), din diferite lucrări, au fost adaptate şi puse în scenă în piesa „Mondenități” cu care Teatrul Montaje, din București, a venit pe scena festivalului vâlcean, Ariel Inter Fest, în data de 27 iulie 20113, pe scena din Ostroveni, realizatorii, prezentând o comedie care pune în centrul atenției mediocritatea, îmbrăcând orice formă, de care se fac vinovate prea multele emisiuni de „talk-show” a posturilor noastre TV...Un moderator şi un cameraman pot atrage atenția unor gură cască-astăzi majoritatecăci, oricum, cei mai mulți n-au unde munci, pot consuma una două ore din programul unui post de televiziune, aproape gratis, ținând trează atenția populației...Manipulare mai mare asupra populației decât cu aceste emisiuni de talk show, cu TV ul în general, nu a existat niciodată!

Ceea ce surprinde de astă dată, privind textul lui Muşatescu, este actualitatea lui, după atâția ani, el păstrându-şi intată prospețimea!

Ingrid Bonța semnează regia spectacolului, iar actorii Daniela Gafton, Ruxandra Băiaşu, Pavel Bârsan (moderatorul) şi Mihai Căpățână (cameramanul) ajută la realizarea spectacolului, care, pe cei mai mulți nu prea i-a impresionat dată fiind realitatea zilnică de la cele trei posturi TV care bat recordurile în materie şi care sunt atât de variate şi...autentice!...şi interesante pentru cei mai mulți. Pe ceilalți, mai puțini, care urmăresc actul autentic teatral, şi care încă nu sunt atât de contaminați de virusul TV, spectacolul le-a plăcut, şi chiar au admirat jocul actrițelor în primul rând, animate de tipul diferit al atâtor personaje lumeşti...Să notăm şi motto-ul spectacolului, pe care l-am găsit interesant: „Sclipeşte, deci exist”!

ALEXANDRU IOAN CUZA LA BÂLCIUL RÂURENI, DE SFÂNTA MARIA, LA 15 AUGUST

Felix SIMA

Avem în lucru un amplu material privind cele două vizite ale Domnitorului Alexandru Ioan Cuza în Vâlcea, în anul 1859, în primul an al Unirii şi în 1864. Vom cerceta şi materialele publicate de predecesorii noştri cercetători ai Arhivelor vâlcene însă, pentru început, pentru o „degustare” a documentelor timpului, parcurgem cateva fragmente semnificative privind corespondența purtată între oficiali, pentru bunul mers al importantelor vizite.

„Domnului Prefect al Vâlcei,

Măria Sa Domnitorul, marți la 29 viind la Râmnic pe drumul cel vechiu, urmează a trece Oltul pe la Cremenari, vă rog faceți preparativele necesare şi la Podul Oltului. Semnează Prefect Argeşu, N. Viişoreanu”.

În legătură cu această primă vizită, a trecerii Oltului pe la Cremenari, com. Galicea, consiliul Local a consemnat, printr-o placă de marmură, comemorativă, evenimentul neşters din memoria colectivă: “În acest loc sfânt din comuna Galicea, numit Valea Brătienilor, la 21 iunie 1859, s-a oprit din drumul său spre Râmnicu – Vâlcea, marele Domnitor Alexandru Ioan Cuza, spre a gusta din apa izvorului nesecat al fântânii Sfânta Treime. Prin binecuvântarea lui Dumnezeu, Consiliul Local al comunei Galicea a renovat şi amenajat acest izvor în luna noiembrie a anului 2007, spre a fi popas răcoritor şi odihnitor celor ce vor trece pe aceste frumoase meleaguri” – ceea ce am făcut şi noi, într-o toridă zi din vara anului 2013.

În legătură cu a doua vizită a Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, aflăm că s-a oprit în marele Târg de la Râureni, târg celebru în toată țara, pentru durata acestuia şi bogăția de mărfuri aduse la vânzare. Iată o “Listă cu obiectele aşezate într-o ladă cu sigiliu ce se trimite Măriei Sale Domnitorului – şi care obiecte sunt din cele cumpărate din Bâlciul Râureni”:

Şi

Telegrama de confirmare, de la Cotroceni:

„Am primit obiectele cumpărate de M. S. Domnitorul la Râureni, expediate de D. Prefect de la Râmnicu – Vâlcea.

Cotroceni, 15/27 septembrie 1867.

Secretarul Măriei Sale

Semnătura, J.Picot”

N. obiectelor	
	1 mintian de flanel alb
	3 ploşti
6 prosoape	10 bucăți de basmale cu portretul Domnitorului
10 curele	
2 zăvelci	1 cârpă de borangic – cusută la capăt
1 vâlnic	
4 chimire	1 barişu de rachie
4 perechi bete	7 Lumânări galbene
1 geantă cusută	4 perechi brăciri mici
1 bucată pânză groasă	2 solnițe de lemn
6 şurupuri teasc – de vinu	5 pipernițe de lemn
3 pungi de piele	1 Toceru….(?)….. de sare
1 pereche desagi de păr	1 Cutie de lemnu pentru pusu gensului (...) de ciorapi
15 icoane	
3 evanghelii	6 Pălării de pae
1 bucată stofă	1 Hârtie cu Mărgele

Încă o Telegramă, adresată „Domnului Prefect de Argeşu: Am onoarea a vă înainta, cu aceasta, doi cai cu păr negru, de rasă românească, cumpărați din Târgul Râureni de Măria Sa Domnitorul, pentru trebuința Casei Măriei Sale şi vă invitu, Domnule prefect, să bine-voiți a-i trimite la Capitala București, predându-i în primire domnilor Casei Măriei Sale. Totodată vi s-a înainta şi doisprezece sfanți (...) atât pentru hrana cailor precum şi a conducătorului lor de la Piteşti până la București (...) cu îndatorirea de a îngriji bine de cai pe drum, dându-le hrana trebuincioasă. De primirea atât a cailor cât şi a banilor, să-mi raportați în grabă.....”

Şi... cum drumul din poveste... înainte mult mai este, ne oprim aici cu consemnările, urmând a transcrie, pentru Dumneavoastră, alte şi alte Telegrame din Arhivele Vâlcei.

D. Prefectu al județului Vâlcea

Domnitorul soseşte duminecă seara în Râmnicu, pleacă luni cu cai de poştă la Cozia, Câineni, Olăneşti, Ocnă şi se întoarce în Râmnicu şi pleacă joi, 27, cu cai particulari, prin Bistrița, Orezu, Polovragi, la Târgu Jiu.

Faceți apel la domni proprietari şi arendaşi a oferi poştalioanele d-lor pentru călătoria Domnitorului până la Târgu Jiu. La cazul de a nu se găsi, închiriați cu bună tocmeală cai particolari buni...

Puneți să dreagă drumurile şi podiscele, Măria Sa va vizita şi mânăstirile cele mai însemnare dupe sub munte.

Ministru de Interne I.Brătianu

București

Domnului Prefect Râmnic

Măria Sa va porni din Piteşti joi de dimineață spre Râmnicu – Vâlcii. Anunțați acestea D-lui Consul General al Italiei – înfățişându-i din partemi respectuoasele mele complimente.

Semnat Ştefan Golescu

Telegramă

Cotroceni....Sosită la Rm. Vâlcea.....

Prefectu al Județului Vâlcea

Suita Măriei Sale se compune din D-l Dimitrie Brătianu, Doctorul Davila, Szatmari şi Volcero pictorul, căpitanul Schina. Măria Sa a pornitu la 1 ½ ore.

Semnează: Ministru St. Golescu

Şi... cum drumul din poveste... înainte mult mai este...ne oprim aici cu aceste prime consemnări, rămânând să transcriem alte şi alte Telegrame în legătură cu aceste importante vizite.

ARS MUNDI

SALVAȚI ROŞIA MONTANĂ!

Ion LAZU

Astăzi, duminică 1 septembrie, la ora 17:00, în Piața Universității, la Fântâna de la Arhitectură, încep demonstrațiile de protest împotriva Proiectului de exploatare prin cinaurare a zăcământului auro-argentifer de la Roşia Montană. Un guvern iresponsabil cauționează viitorul națiunii române, epuizând într-un deceniu un zăcământ care se exploatează de 2500 ani şi care nu este al guvernanților pasageri, ci al urmaşilor-urmaşilor-urmaşilor noştri!!!

Ruşine, Ruşine, RUŞINE !!!

INVENTICA

COMUNICAT DE PRESA

27 august 2013

Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Inginerie Electrică ICPE-CA, în calitate de coordonator, Primaria Calaraşi, Primaria Silistra, Institutul Național de Cercetare Dezvoltare Turbomotoare COMOTI, Universitatea din RUSE "ANGEL KANCHEV", în calitate de parteneri, deruleaza proiectul "Acces curat în zona transfrontalieră Calaraşi-Silistra".

Proiectul face parte din cadrul Programului de Cooperare Transfrontalieră România-Bulgaria 2007-2013, „Granițe comune. Soluții comune" şi este cofinanțat de Uniunea Europeana prin Fondul European pentru Dezvoltare Regională. Autoritatea contractantă din România este Ministerul Dezvoltării Regionale şi Administrației Publice.

Proiectul se desfasoară pe o perioadă de 18 luni, începand din 5.04.2013. Valoarea totală a proiectului este de 1.015.176,58 Euro, din care asistența financiară nerambursabilă a statului Roman şi Bulgar este în valoare de 131.972,96 euro, iar contribuția proprie a partenerilor este în valoare de 25.785,48 euro.

Grupul țintă al proiectului este format din administrații publice locale (din România şi Bulgaria), angajați ai operatorilor de transport public local, cetățenii utilizatori ai transportului public din zona Calaraşi-Silistra.

Obiectivul proiectului îl reprezintă îmbunatățirea accesibilității în zona transfrontalieră România-Bulgaria, prin promovarea în comun a sistemelor de transport rutiere şi fluviale eficiente energetic.

Detalii suplimentare se pot obține de la directorul de proiect, dr.ing. Sergiu NICOLAIE, Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Inginerie Electrică ICPE-CA, Splaiul Unirii 313, sector 3, Bucureşti, telefon 021.346.72.31, fax 021.346.82.99, e-mail: sergiu.nicolaie@icpe-ca.ro.

COMUNICAT DE PRESA

12 iulie 2013

Institutul Național de Cercetare - Dezvoltare pentru Inginerie Electrică ICPE-CA, în calitate de coordonator, Centrul de Cercetare TUBITAK-Marmara, Turcia, Fundația Caucaziană de Mediu, Georgia, Centrul Oceanologic din cadrul Academiei Naționale de Ştiințe din Ucraina, Primăria din Burgas, Bulgaria şi ONG-ul pentru Dezvoltare Regională Durabilă şi Protecția Mediului, Bulgaria, in calitate de parteneri, deruleaza proiectul "Integrated hotspots management and saving the living Black Sea ecosystem – HOT BLACK SEA".

Proiectul este finanțat de Comisia Europeană în cadrul Programului Operațional Comun "Bazinul Mării Negre 2007-2013" si se va desfasura pe o perioada de 24 luni, incepand din martie 2013. Valoarea totala a proiectului este de 479.761,39 euro, din care 47.976,14 euro constituie contribuțiile proprii ale partenerilor.

Obiectivul general al proiectului consta în stimularea parteneriatelor transfrontaliere în vederea dezvoltării de politici armonizate şi utilizarea de studii ştiințifice relevante pentru monitorizarea şi soluționarea amenințărilor ambientale în bazinul Mării Negre, în ceea ce priveste sursele de poluare de pe uscat.

Beneficiarii finali ai rezultatelor proiectului sunt ministerele de mediu, direcțiile bazinale, primăriile, inspectorate pentru protecția mediului, agențiile de mediu, Comisia Mării Negre, publicul larg.

Rezultatele generale ale proiectului sunt:

-Promovarea inovării şi schimbului de bune practici în domeniul competențelor ştiințifice şi tehnice, precum şi a capacităților pentru protecția şi conservarea mediului;

-Armonizarea avansată a metodelor de identificare şi prioritizare a "punctelor fierbinți";

-Facilități pentru armonizarea programelor de monitorizare a râurilor, bazinelor hidrografice;

-Asigurarea instrumentului de gestionare a datelor/informațiilor pentru a sprijini procesul decizional în domeniul managementului „punctelor fierbinți";

-Creşterea expertizei în sectorul de management al poluării pentru sursele de pe uscat;

-Creşterea conştientizării publice şi participării părților interesate.

În acest context, ieri, 11 iulie 2013, a avut loc la Constanța lansarea proiectului, întalnire la care au participat reprezentanți de la Universitatea Maritimă din Constanța, Agenția Naționala Pentru Pescuit şi Acvacultura Constanța, Primariile din Constanța şi Tulcea, Centrul Român pentru Pregătirea şi Perfecționarea Personalului din Transporturi Navale – CERON-AV, Complexul Muzeal de Ştiințe ale Naturii Constanta, Garda de Coasta Constanta, Universitatea Ovidius Constanta, Agentia pentru Protectia Mediului Constanta, Camera de Comert Industrie, Navigatie si Agricultura Constanta, Academia Navala „Mircea Cel Batran" Constanta, Institutului Național de Cercetare şi Dezvoltare Marină „Grigore Antipa" Constanta, Garda Nationala de Mediu Constanta, Delfinariu Constanta, Administratia Porturilor din Constanta, Institutul National de Cercetare-Dezvoltare pentru Geologie si Geoecologie Marina Constanta, RAJA Constanta si ai liceelor teoretice si tehnice din Constanta si Medgidia.

Detalii suplimentare se pot obține de la directorul de proiect, Dr.ing. Georgeta ALECU, Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Inginerie Electrică ICPE-CA, Splaiul Unirii 313, sector 3, Bucureşti, telefon 021.346.72.31, fax 021.346.82.99, e-mail: georgeta.alecu@icpe-ca.ro.

Biroul de Presa ICPE-CA

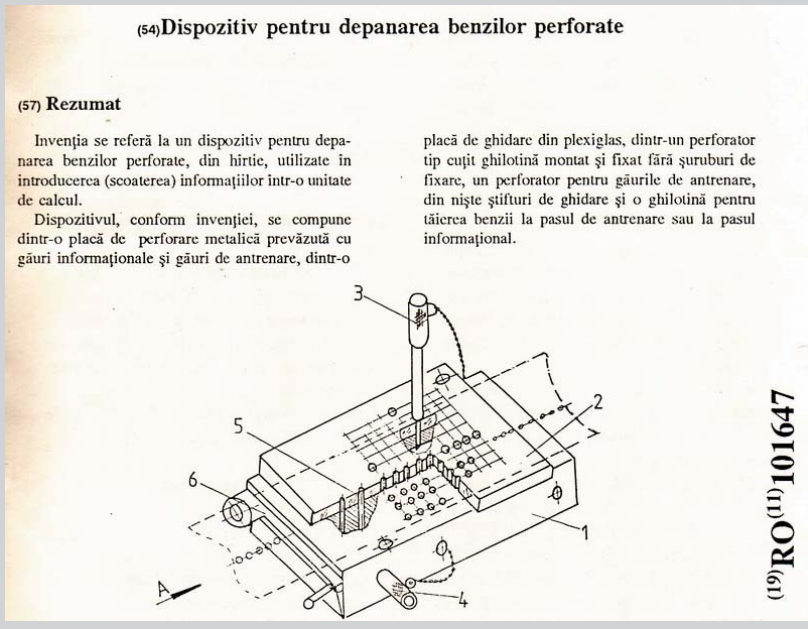

(54)Dispozitiv pentru depanarea benzilor perforate

(57) Rezumat

Invenția se referă la un dispozitiv pentru depanarea benzilor perforate, din hârtie, utilizate în introducerea (scoaterea) informațiilor într-o unitate de calcul.

Dispozitivul, conform invenției, se compune dintr-o placă de perforare metalică prevăzută cu găuri informaționale şi găuri de antrenare, dintr-o placă de ghidare din plexiglas, dintr-un perforator tip cuțit ghilotină montat şi fixat fără şuruburi de fixare, un perforator pentru găurile de antrenare, din niște ştifturi de ghidare şi o ghilotină pentru tăierea benzii la pasul de antrenare sau la pasul informațional.

(19)RO(11)101647

OSIM 70, Dispozitiv de depanat benzi perforate Petre şi Leontina Cichirdan, cerere 134115, din 21.06.88

Standul de inventică, Intol Press, de la Hervex, 2011

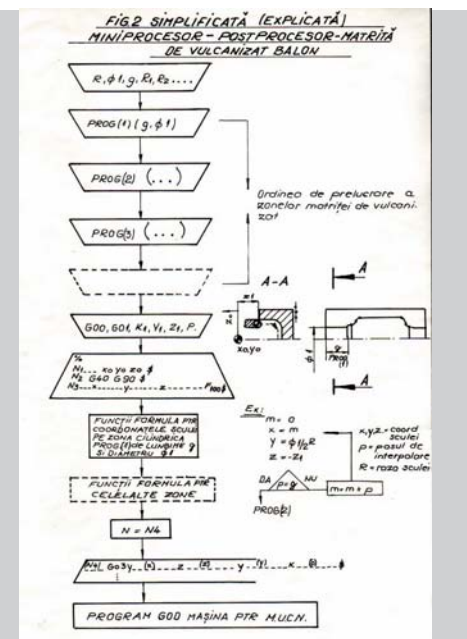

OSIM 23, Metoda de programare a masinilor cu CN, planşa 2, microprocesor-postprocesor

ENIGME!

Vasile GREVUȚU

Una din cele şapte enigme ale lumii este apariția omului pe pământ! Care sunt celelalte şase? Marele fiziolog german Emil du Bois Reymond (1818-1896), creatorul electrofiziologiei, în anul 1880, la o Sesiune a Academiei de Ştiințe din Berlin a rostit o frumoasă alocțiune, "Ignoramus, ignorabimus" (nu ştim, nu vom şti niciodată). Şi totuşi se crede că este foarte posibil ca ştiința să soluționeze această imensă „enigmă". „Natura şi explicarea vieții trebuie căutată înainte de toate într-un principiu enigmatic, creator şi orientat către un scop, principiu care lucrează în fiecare celulă a corpului viu" (Robert Nachtwey). Francois Jacob, laureat al Premiului Nobel pentru medicină pe anul 1965, scria că, „Biologia a reuşit să demonstreze că nu există entitate metafizică care să se ascundă în spatele cuvântului viață". Acest proces s-a desfăşurat în urmă cu circa două trei milioane de ani, ținând cont că sistemul nostru planetar ar avea o vârstă de cca. 5 miliarde de ani, iar Terra, respectabila vârstă de 4 miliarde şi 750 milioane de ani. Muller, biochimist american, în anul 1953, spunea că „oxigenul nu ar fi fost necesar în procesul inițial al sintezei aminoacizilor, aşazisa sinteză abiogenă a aminoacizilor". Experiața lui epocală, dovedeşte „posibilitatea apariției substanțelor organice cuaternare din substanțe anorganice sau organice cu moleculă foarte mică" sau „posibilitatea naşterii moleculelor de aminoacizi într-o atmosferă reducătoare, utilizând iradierea acestei materii vii propiuzisă (Buhadura, Acaborii).

OMUL…o definiție! În ultima sa carte "Genetica, început fără sfârşit", unul din cei mai mari geneticieni ai României şi nu

numai, prof. Constantin Maximilian, enunța: „Este extrem de greu de dat o definiție omului. Au încercat toți gânditorii şi mai toți au eşuat. Putem doar spune că, omul este singurul animal care gândeşte";...sau, că este singul animal neliniştit, chinuit de întrebări! El, omul, ştie că va muri chinuit, chinuit şi suferind. Omul rămâne o mare necunoscută şi probabil va dăinui întotdeauna ca un mister în fața căruia ne vom opri descumpăniți. Un amestec neînțeles de sentimente „iubire şi ură", omul capabil să se jertfească pentru un scop oarecare, dar şi să ucidă gratuit, să creeze cu frenezie sau să distrugă cu violență patologică orice…Să fie oare, toate acestea semne ale evoluției sau, dimpotrivă, ale degenerării? Jean Bernard, în anul 1992, spunea, că Omul poate fi înțeles doar dacă îl punem într-o dublă ipostază, din care una genetică. Examinându-l din punct de vedere genetic, descoperim singularitatea lui biologică; neuronal, ni se relevează din nou aceieaşi unicitate, de data aceasta psihică. Nelkin (1992) spunea că până de curând „individul era totul". Apoi, locul lui a fost luat de „gene", stăpânele absolute ale universului, cele care hrănesc destinul nostru că indivizii erau totul. Aristotel spunea „Omul, prin natura sa, doreşte să cunoască", iar Sofocle scria: „Minuni sunt multe, dar nimic nu este mai minunat decât omul" (material creat de pe Enciclopedia Wikipedia).

LA MULȚI ANI VASILE GREVUȚU! FELICITĂRI PENTRU CEI 60 DE ANI PARCURŞI ÎN ACTIVITATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ!

Imagine de la aniversarea cu ocazia împlinirii a 80 de ani!

LIGA SCRIITORILOR DIN ROMÂNIA FILIALA VÂLCEA ÎNTRUNIRE DE LUCRU

I.I PÂRÂIANU

Marți, 6 august a.c., pentru întreaga creştinătate a fost sărbătoare: "Schimbarea la Față a Domnului", un bun prilej pentru membri Ligii Scriitorilor din România-Filiala Vâlcea de a-şi da întâlnire în Sala de şedințe din incinta Bibliotecii Antim Ivireanul din Rm.Vâlcea.

A fost o întrunire de lucru, unde, pe lângă membri Filialei, au participat numeroşi simpatizanți: bibliotecari, ingineri, medici, pro-fesori, preoți şi chiar elevi.

Domnul Petre Petria, Preşedintele Filialei Vâlcea a Ligii Scriitorilor din România a captat atenția celor prezenți cu anuțul: "Azi avem un program încărcat şi să ne încadrăm într-un anumit timp, întrucât desfăşurarea lucrărilor noastre e înregistrată de postul de televiziune local "Vâlcea 1", mă voi adresa dumneavoastră cât şi telespectatorilor. Deci să începem!"… Şi a început cu o scurtă prezentare a activității membrilor filialei pe perioada dintre lansarea nr. 4 al revistei « Memoria slovelor », revistă editată de Filiala Vâlcea sub egida Ligii Scriito-rilor din România şi apariția numărul 5 al amintitei reviste.

Pentru cei care au participat pentru prima dată la un asemenea eveniment, a reamintit membri fondatori ai Filialei şi data înființării: 22 februarie, 2008. De asemenea a anunțat că în prezent numărul membrilor cotizanți a ajuns la 21.

Prezentarea revistei "Memoria Slovelor" a fost întregită şi de domnul Constantin Marian Popescu - Director adjunct al revistei. Consider că nu e lipsită de interes nici prezentarea Casetei redacționale: Director: Petre Petria, Director adj: Constantin Marian Popescu, Redactor şef: Constantin Geantă, Tehnoredactor: Constantin Marian Popescu, Tehnoprocesarea: Cristian Pătru, Coperta: Constantin Marian Popescu.

Domnul Petre Petria a ținut să evidențieze că Preşedintele Ligii Scriitorilor din România, domnul Al. Florin Țene totdeauna a avut cuvinte de laudă despre activitatea filialei vâlcene .

S-a continuat cu prezentarea volumelor de versuri: « Rugăciunea bătrânilor copaci » de Constantin Mosor; « Metaforele vieții noastre » de Ion I. Părăianu şi « Viața, Iubirea, Credința » de Adina Enăchescu - volum de Haiku-uri - pentru care a primit Premiul Internațional, ocupând locul al II-lea.

Constantin Marian Popescu, prezentând revista

De altfel, activitatea distinsei doamne Enăchescu, care peste câteva zile va împlini respectabila vârstă de 80 de ani, a fost evocată de o altă personalitate remarcantă a Râmnicului, doamna profesor Farcaş Carmen, evidențiând remarcabilele rezultate în domeniul literar în cei cincizeci de ani de activitate.

În acelaşi pas cadențat a fost prezentat şi volumul "Eliodor Constantinescu în manuscrise inedite ; documentar selectiv", apărut la Editura Conphis - Rm. Vâlcea (212 pagini); autori: Petre Petria şi Constantin Marian Popescu.

Pentru a trezi ineresul omului de cultură şi litere mi-aş permite să redau numai două citate: "În acest context, profesorul, traducă-torul, istoricul literar Eliodor Constantinescu se formează şi se impune ca un valoros om de cultură, cunoscut latinist care a tradus magistral comediile lui M.T. Plautus. Fiu al Vâlcii, el avea să înființeze la Liceul de băieți din Râmnicu-Vâlcea, societatea literară "Vasile Alecsandri", să studieze şi să aplice metode noi ale sistemului de învățământ din țara noastră şi să elaboreze proiecte via-bile în system. El, profesorul, latinistul, traducătorul, dascălul de-săvârşit, a studiat în amănunt sistemul învățământului francez, com-parându-l cu cel românesc şi venind cu soluții şi proiecte noi, ți-nând seama de posibilitățile aplicării în etape a formelor posibile ale unui învățământ care să formeze oameni de ispravă pentru nația română." (Autorii)

Mesaj de prietenie din Rep. Moldova: Valentina Pătraş

Al II-lea citat: "Cultura unui popor nu se manifestă numai prin buna lui stare materială sau prin aşezămintele sale politice, juridi-ce şi sociale, sau prin viața sa religioasă; ea se manifestă şi prin artă şi literatură. Acestea sunt manifestări vădite ale culturii lui; ele singure lasă urme vădite posterității şi după ele se măsoară gra-dul de cultură al unui popor, deoarece ele alcătuiesc adevărata viață intelectuală a lui" (Eliodor Constantinescu).

A urmat înmânarea unor premii şi diplome membrilor filialei pentru activitatea literară şi cultural-ştiințifică desfăşurată la nivel județean, național şi chiar internațional, după cum s-a dovedit cu exemplul dat mai sus.

Preşedintele Filialei Vâlcea, domnul Petre Petria, s-a arătat mulțumit de activitatea desfăşurată şi de roadele muncii noastre, fără să fi fost înscrişi în competiție cu celelalte filiale județene. Şi nici nu trebuie, pentru că toți suntem membri aceleeşi ligi: Liga Sriitorilor din România.

Au fost invitați în fața camerei de luat vederi să recite versuri din propriile creații poeții: Ion I. Părăianu, Dumitru Mesia-Onescu,

Constantin Mosor, Ion Micuț (epigrame), Adina Enăchescu (haiku-uri), câțiva elevi, al căror nume nu l-am reținut, pentru care îmi cer scuze plecând capul în fața lor şi al părinților.

Domnul Eugen Petrescu, membru fondator al Filialei Vâlcea, a prezentat în încheiere membri Fundației "Flacăra Speranțelor"de la Chişinău – Republica Moldova, care se află într-un turneu prin România pentru a lega prietenii cu fundații româneşti cu caracter caritabil privind copiii neajutorați şi talentați în acelaşi timp. Oaspeții noştri au impresionat plăcut prin dulcele grai moldovenesc, dar mai ales prin dorința lor de a ne întrgii teritoriul şi neamul, întrucât de ani de zile aşteaptă "o zi"- una - când, Prutul să nu mai fie graniță convențională între noi, să fim o nație,cum ne-am ştiut dintotdeauna.

Ne-au mulțumit pentru ajutorele primite (cărți, reviste, burse ş.a) pentru elevii şi studenții moldoveni şi au plecat cu speranța că şi pe viitor se vor bucura de asemenea ajutoare.

S-au schimbat opinii, s-a făcut schimb de cărți cu dedicații, şi, până la viitoarea întâlnire, sperăm ca bobițele de rouă apărute între gene să dispară.

Asociatia Mesterilor Populari "Cocosul de Hurez"
Asociatia pentru Promovarea Patrimoniului Autentic Horezu
"Horezu - unde pământul ia formă ..."
Proiect cultural finanțat de AFCN
ASOCIATIA DEPRESIUNEA HOREZU
PRIMĂRIA ORAȘULUI HOREZU

Comunicat de presă

Asociația Depresiunea Horezu în parteneriat cu Primăria orașului Horezu, Asociația Meșterilor Populari "Cocoșul de Hurez" și Asociația pentru Promovarea Patrimoniului Autentic Horezu implementează proiectul cu titlul "Horezu - unde pământul ia forma...", proiect cu finanțare nerambursabilă în baza contractului de finanțare nr. 201/19.04.2013 semnat cu Administrația Fondului Cultural Național.

Proiectul are o valoare totală de 65.042 lei, finanțarea acestuia fiind asigurată din două componente; 51.042 lei de la Administrația Fondului Cultural Național și 14.000 lei de la aplicantul Asociația Depresiunea Horezu, proiectul, derulându-se pe perioada acestui an 2013.

În cadrul acestui proiect s-a reușit participarea la Târgul European de Ceramică „ARGILLA" 2013 – Aubagne, Franța a unei delegații a principalilor actori care susțin ceramica horezeană, respectiv reprezentanți ai Primariei orașului Horezu, Asociației Depresiunea Horezu, Asociației Române a localităților Centre de Ceramică, Asociației Meșterilor Populari "Cocoșul de Hurez" și ai Asociației pentru Promovarea Patrimoniului Autentic Horezu.

Arta ceramicii populare tradiționale românești a fost reprezentată de Pietraru Nicoleta, Frigură Florinel și Puetu Ion meșteri ceramiști reprezentativi din Horezu, care au expus și au prezentat publicului vizitator frumoase lucrări din ceramica confecționate manual și de Asociația pentru promovarea Patrimoniului Autentic Horezu, care a fost prezentă cu un stand de ceramică, țesaturi, împletituri din alun și mic mobilier din lemn produse de meșteșugari din Horezu.

În urma participării la acest targ s-a realizat interconectarea meșterilor olari romani cu omologii lor din alte țari europene, punandu-se bazele unor colaborari economice și viitoare participari internationale.

Participarea delegației române la « Argilla » 2013 și-a realizat în totalitate obiectivele, prezența ceramiștilor români fiind unanim apreciată de vizitatorii târgului, specialiști și colecționari care au onorat standul român, iar demonstrațiile meșterilor români prezenți la târg a suscitat un larg interes. Din această delegație a făcut parte și doamna Corina Mihaescu, cercetator științific al Centrului Național pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale.

Prezența românească la acest targ a fost reflectată în presa franceză, făcând obiectul unor interviuri acordate mass-mediei de specialitate din Franța. De asemenea, primarul orașului Horezu, care îndeplinește și funcția de Președinte al Asociatiei Romane a Localitaților Centre de Ceramică a fost invitat de

onoare la deschiderea evenimentului și la vernisajul unor expoziții ocazionate de acest grandios eveniment – expoziția de ceramică "PICASSO", expoziția "Mozaicul de Ravenne", centrul mobil Pompidou.

Pentru informații suplimentare, persoana de contact este Dl. Dugulan Adrian – Responsabil promovare-comunicare, tel.0760699973, email: adhorezu@yahoo.com

MIHAI STERE DERDENA: *MUNTELE SFÂNT DIN MACEDONIA*

Teodora ZUGRAV (Bacău)

Motto: „Domnul va da cuvântul celor ce vestesc cu putere multă" (Psalmul 67)

Prin această carte Mihai Stere Derdena face istorie, prezentând datele strict necesare pentru viitorii pelerini sau pentru cei care au auzit multe despre Athos dar nu au citit o lucrare sistematizată, adresata publicului larg.

În al doilea rând, Mihai Stere Derdena face o carte de călătorie, punctând, prin fraze scurte și precise, imaginile unor forme de relief foarte variate, unde sunt amplasate locașurile de cult și chiliile din peninsulă, dar și reconstruind ambianța temporală și geografică în care s-au înregistrat minuni săvârșite de icoane celebre adăpostite acolo, sau de sfinți care s-au nevoit pe acele locuri.

În al treilea rând, Mihai Stere Derdena face justiție neamului românesc, evocând efortul românilor la construirea, reconstruirea, dotarea sau întreținerea locașurilor de pe Muntele Athos și face aceasta fără ostentație, citând aprecierile măgulitoare dar obiective ale străinilor, oferind argumentele necesare pentru poziționarea precisă și demnă a neamului românesc în concertul panortodox.

Modalitatea de expresie folosită de autorul cărții te duce imediat cu gândul la formația filologică a lui Mihai Stere Derdena. Propozițiile și frazele sunt scurte, dar cuvintele, alese cu măiestrie, redau o imagine sugestivă și complexă, ilustrând cu precizie tematica abordată. Digresiunile, nici multe dar nici puține, colorează paginile cărții dezvăluind vocația de profesor a autorului, care nu pierde nici un prilej de a strecura, cu discreție, date și informații adiacente, menite să îmbogățească cultura tînărului cititor. Transpare cu ușurință dragostea cu care autorul s-a apropiat de acest subiect și, totodată, convingerea sa că este dator să împărtășească și altora frumusețea acestor locuri, bogăția duhovincească cu care s-a încărcat în scurta perioadă în care s-a nevoit acolo și să trezească - cu blândețe, dar și cu fermitate – sufletele care încă nu au găsit calea spre mântuire. O cale, pe cât de grea, pe atât de frumoasă, calea pe care Părintele Arsenie Boca a denumit-o simplu și atât de profund în același timp: Cărarea Împărăției.

Ca și în celelalte cărți ale sale, Mihai Stere Derdena nu pierde nici un prilej în care să nu-și mărturisească răspicat, fără ocol, convingerea creștină ortodoxă și demnitatea de român, două valori fundamentale pe care se sprijină toată existența sa tumultoasă. Aflat acum la vârsta înțelepciunii, își prezintă respectul pentru înaintașii al căror exemplu a stat la baza rezistenței sale în decursul unei vieți în care a cunoscut dictatura celui mai odios rege pe care l-am avut – Carol al II-lea – și dictatura comunistă impusă de bolșevismul rus.

Peste toate acestea plutește sentimentul de dragoste pentru aproapele și pentru neamul său. Recursul la învățătura Mântuitorului este continuu.

BACALAUREATUL 2013 - UN EXAMEN CONTROVERSAT

Gheorghe PANTELIMON

În sesiunea de vară, la examenul de bacalaureat s-au prezentat 175.498 elevi din promoția curentă și din seriile anterioare. Au fost declarați „respinși" 73.800, rata oficială de promovare, înaintea depunerii contestațiilor fiind de 55,4% față de 44%, în 2012. Ca un element de noutate, pentru prima dată s-au elaborat subiecte diferențiate, în funcție de profil, cu un grad mediu de dificultate mai ușoare, la Matematică și Istorie și mai complicate la Limba română și Geografie.

Cele mai bune rezultate au fost înregistrate în liceele teoretice, cu profil vocațional, iar cele mai slabe, în liceele tehnologice, care pregătesc, cel puțin teoretic, viitorii meseriași. Dintre județele fruntașe menționăm: Brăila, pentru al doilea an consecutiv, Cluj, Iași, Bihor și Suceava, la polul opus aflându-se Ilfov, Teleorman, Giurgiu, Harghita și Covasna.

122 de elevi eminenți au atins performanța de a încheia examenul cu media generală 10, cei mai mulți, 11 fiind din județele Galați și Brăila, și 5 din Argeș. Cheia succesului: au învățat constant, temeinic, cu dăruire și responsabilitate. În context apreciem inițiativa Guvernului de a-i premia pe acești tineri merituoși. S-au înregistrat progrese, dar nu spectaculoase, iar procentul de promovare nu trebuie considerat record, în condițiile în care aproape unul din doi elevi a picat examenul. La sesiunea de toamnă, rezultatele au fost dezastruase, aproape 80 % dintre candidați fiind declarați respinși. Este regretabil însă că în acest an s-au petrecut lucruri foarte grave. Chiar ministrul Educației, Remus Pricopie a afirmat că Bacalaureatul a fost plin de nereguli, iar scandalurile s-au ținut lanț. La Liceul „Dimitrie Bolintineanu" din București s-a declanșat un imens scandal de fraudă, cazuri de corupție fiind semnalate și la Liceul „Dimitrie Gusti" din Capitală, la Sibiu, Constanța și în Mehedinți. În total au fost 15 acuzații de potențială fraudă, anchetate de organele abilitate. Este foarte bine că nu sunt tolerate cazurile de corupție în școli, iar vinovații să plătească, mergându-se până la îndepărtarea lor din învățământ, fiindcă profesorul trebuie să fie un model de cinste și corectitudine pentru cei pe care îi educă și le formează personalitatea. În aceste condiții orice ilegalitate trebuie pedepsită cu asprime maximă. Însă nu este corect să acuzăm toți profesorii, toți elevii și părinții, fiindcă sistemul de învățământ nu este corupt în integralitatea lui și nu trebuie să decredibilizăm școala, ca instituție, ea fiind unul dintre stâlpii de rezistență ai oricărei societăți. În raport cu numărul persoanelor implicate în organizarea și desfășurarea examenului care se cifrează la peste 20.000, numai 0,16 au fost suspectate de fraudă, ideal ar fi fost să nu existe niciun caz. Tot grav este și faptul că 318 elevi au fost eliminați din examen, pe parcursul probelor scrise, pentru încălcarea normelor, pentru copiat, în prima sesiune.

Trebuie să recunoaștem că ce se întâmplă în prezent este rezultatul unei involuții a învățământului românesc în ultimii 23 de ani, care a condus la o degradare a mediului școlar și universitar.

În județul Vâlcea, în prima sesiune a Bacalaureatului s-au înscris 3846 absolvenți, iar 2074 au obținut medii de trecere. Promovabilitatea, înainte de contestații a fost de 57%, cu 16.5% mai mare față de anul precedent. Din promoția 2013 au luat examenul 61% iar după contestații au mai promovat 15 elevi. Cele mai bune rezultate s-au înregistrat la Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab" (98,9%), urmat de Colegiul Național „Alexandru Lahovari" (96,8%) și de Colegiul Național „Mircea cel Bătrân" (95,4%), iar cele mai slabe la Liceul General Magheru. Un singur elev, Carla Maria Simeanu de la Colegiul Național „Alexandru Lahovari" a luat 10 pe linie.

Precizăm că primele trei unități menționate se află în topul celor mai bune licee din România. La sesiunea august-septembrie aupromovat numai 14,57% dintre candidați.

Pe această temă s-au organizat numeroase dezbateri și s-au făcut multe propuneri, unele valoroase, care trebuie să stea în

atenția factorilor de decizie în domeniul învățământului. Este foarte important să ne obișnuim cu ideea că Bacalaureatul trebuie să fie un examen serios. În primul rând se impun măsuri concrete, eficiente, pentru temeinica pregătire metodico-științifică și pedagogică a celor care au optat pentru meseria de dascăl, a profesorilor care predau efectiv. Există un argument recent: mai mult de jumătate, 52,17% dintre cadrele didactice care au susținut în luna iulie a.c. examenul de definitivat au picat, 656 s-au retras în timpul probelor, invocând diverse motive, iar 16 au fost surprin și copiind!! Este necesar să se creeze un cadru legislativ larg, respectat de toți factorii și ne referim la Legea Învățământului, și să fie finalizat Codul de Etică pentru corpul profesoral.

Se impune schimbarea programelor școlare, care nu mai sunt ancorate în cerințele economiei de piață și regândirea procesului de evaluare, de la clasa 1, până la facultate.

Efecte benefice ar avea reintroducerea examenului de admitere, exigent și corect la toate facultățile, iar universitățile să fie finanțate pe criterii de performanță. Și profesorii din întreg sistemul să fie remunerați după aceste norme.

Pentru ridicarea sistemului de învățământ la parametri superiori este necesară o finanțare corespunzătoare, încât acesta să devină în mod real o prioritate națională.

Și nu în ultimul rând, factorul politic să nu se mai amestece în problemele școlii dar și să înțeleagă că fără un învățământ de calitate, România nu va avea viitor.

GIMNAZIUL UNIC DIN CĂLIMĂNEȘTI

Gh MĂMULARU

În toamna anului 1945, la câteva luni după terminarea celui de-al doilea război mondial, a luat ființă în orașul nostru "Gimnaziul Unic Călimănești" cu o durată de 3 ani și care echivala cu primele patru clase ale liceului teoretic.

Gimnaziul a funcționat în clădirea școlii primare (cu clasele I-VII) care a fost construită în perioada 1938-1940. în incinta aceleiași clădiri și-a continuat funcționarea și școala primară din Călimănești. Noua formă de învățământ n-a avut nici internat și nici cantină proprie.

În clasa I (anul școlar 1945/1946) s-au înscris 52 de elevi și 56 de eleve; nu s-a dat examen sau concurs de admitere. Acești elevi (108 cu toții) proveneau majoritatea din Călimănești precum și din localitățile limitrofe: Jiblea Veche, Păușa, Sălătrucel, Berislăvești și Muerearca de Jos. Erau "recrutați" din clasele V-VII și câțiva absolvenți ai școlii primare. Este lesne de înțeles că și vârsta lor era variabilă, de la 11 la 16 ani.

Începutul n-a fost deloc ușor: s-au ivit atunci numeroase greutăți de tot felul: mai întâi psihologia elevilor era pestriță, diversificată, apaarținând diferitelor categorii de vârstă și educație. Trebuia deci să se depună din partea cadrelor didactice un efort în plus, pe lângă cel instructiv și cel modelativ, de canalizarea tinerelor vlăstare pe un nou făgaș al disciplinei. Lipsa de manuale, de caiete și rechizite era un alt mare neajuns. Trebuia ca fiecare elev să ia notițe la orele de clasă pentru a-și putea însuși cele predate. Mulți dintre profesorii noștri căutau să expună cât mai rar și cât mai concis pentru ca elevii să poată face însemnările în "maculatoarele" lor; la sfârșitul lecției, profesorul ne oferea și rezumatul (în special la istorie), care era scris pe tablă, ca să-l poată copia fiecare elev.

Dar, cea mai mare greutate s-a ivit atunci când a fost vorba de cadrele didactice. Trebuiau să fie angajate cadre didactice titulare, de specialitate. La început singurul cadru didactic de specialitate a fost d-l Ion Zamfirescu, profesor de limba română. Din fericire Școala primară din Călimănești dispunea la vremea aceea de niște învățători foarte bine pregătiți profesional. Din rândul lor au fost "promovați" ca profesori următorii: Nicolae (Nae) Zamfirescu, Constantin (Costică) Zamfirescu, Nicolae (Lae) Diaconescu și David Mesescu. Tot din Călimănești au mai fost recrutați și alți intelectuali ca să predea la gimnaziu: Dr. Nicolae Olănescu de la Dispensarul medical, Pr. Gheorghe Popescu, paroh la biserica catedrală cu hramul Sf. Ap. Petru și Pavel, pr. Nicolae Gherguș paroh la Biserica Veche din Deal cu hramul Sf. Arhangheli Mihail și Gavril. În clasa a III-a l-am avut profesor la matematică pe Lt. Col. Traian Brătescu, care devenise călimănештean prin căsătoria sa cu prof. Marioara Mesea. Au mai fost angajate câteva cadre și din afara Călimănештiului, printre care: ing. agronom Constantin Stănescu, șeful Ocolului Silvic Jiblea Veche jud. Argeș, Mihai Petrescu din Brașov, căsătorit cu o fata din Călimănești, Elena Stoenescu; Elisabeta Turcitu, Marian Stoica etc. Cu toate că nu erau de specialitate, toți acești dascăli s-au străduit să se pregătească și să ne predea pe înțelesul nostru, al elevilor. Prin competența profesională și ținuta lor morală, ne impuneau nouă, elevilor, disciplină și ne determinau să învățăm. Profesorii noștri îmbinau armonios procesul instructiv cu cel educativ; căutau să ne apropie sufletește și să ne îndrume. Tocmai datorită acestui comportament, deși severi la lecții și examene, dar obiectivi, noi, elevii, îi stimam, îi respectam și chiar îi iubeam ca pe proprii părinți. Se creease acea simbioză între dascăli și elevi, mai ales în ultimui an de studiu, legătură psihologică care cu greu se poate exprima chiar și cu cele mai meșteșugite cuvinte. Atunci când o parte din colegi s-au întâlnit după o jumătate de veac să serbeze absolvirea gimnaziului (sâmbătă 12 decembrie 1998) au evocat cu pioșenie dascălii-părinți, pe care i-au avut. Iată și lista profesorilor primei promoții (și ultima) de la Gimnaziul Unic Călimănești: Director Prof. Ion Zamfirescu (1945-1948); Diriginte înv. Nicolae Zamfirescu (1945-1948); 1.Limba română - prof. Ion Zamfirescu; 2. Limba franceză - înv. Elena Stoenescu; 3. Istorie - înv. Nicolae Zamfirescu; 4. Geografie - înv. Nicolae Diaconescu; 5. Matematică - înv. C. Stănescu (1945-1947)- inginer; It. col. (r) Traian Brătescu (1947/1948) ; 6. Religie - pr. Gh. Popescu ; 7. Științele Naturale - pr. Nicolae Gherguși; 8. Fizică-Chimie - prof. Marian Stoica; 9. Igienă - dr. Nicolae Olănescu; 10. Lucru manual - Const. Zamfirescu; 11. Muzică - înv. David Mesescu; 2. Desen - prof. Mihai Petrescu; 13. Ed. fizică-D. Popescu.

Iată acum și lista absolvenților clasei a III-a, compusă din 22 fete și 13 băieți: 1. Bondoc Gh. Virginia n.26 dec.1933, Călimănești; 2. Bucura V. Vasile n.1 ian. 1933, Păușa ; 3. Buduleci Elisabeta n.26 feb. 1932, Jiblea Veche; 4. Bușagă d. Nicolae n.2 martie 1929, Berislăvești ; 5. Bușui A. Măria n.6 aug. 1933, Călimănești ; 6. Busuioc I. Valeria n. aprilie 1934, Sălătrucel; 7. Cismaru Gh. Elena n.31 dec.1933, Călimănești; 8. Diaconeasa Gh. Gheorghe n.28 aug. 1933, Călimănești; 9. Diaconeasa V. Tudora n.14 nov. 1933, Călimănești; 10. DiaconeâsâțA. Gheorghe n.iulie 1931, Jiblea Veche; 11. Dugu Gh. Lucrația n.6 aug. 1932, Călimănești; 12. Dugu M. Virginia n.martie 1934, Călimănești ; 13. Gorunescu N. Alexandrina n.2 ian.1932, Călimănești; 14. Gorunescu N. Măria n.23 dec.1933, Călimănești ; 15. Iosifescu N. Măria n.6 aug.1933, Căiimănești; 16. Jumară Gh. Măria, Călimănești; 17. Macavei S. Sofia n.25 dec.1933, Călimănești ; 18. Mămularu Gh. Gheorghe n.24 aprilie 1933, Călimănești ; 19. Mateescu C. Ileana n.23 aprilie 1934, Călimănești; 20. Mesescu Remus Ierusalim n.19 oct 1931, Călimănești; 21. Motoc I. Elena n.14 ian.1934, Șerbănești, corn.Sălătrucel; 22. Ocnărescu Gh. Alexandru, Călimănești; 23. Popescu C. Virgil n.18 dec.1933, Călimănești; 24. Panduru Constanța, Jiblea Veche; 25. Rizescu Floarea n.24 sept. 1931, Dăngești, corn. Berislăvești; 26. Sinea P. Vasile n.31 martie 1931, Călimănești ; 27. Stan Gheorghe n.2 nov. 1930, Muerearca de Jos; 28. Tudosescu Ioana n.4 ian.1932, Berislăvești; 29. Tulac Genoveva n.30 oct. 1932, Dăești; 30. Uță I. Floarea n.9 martie 1934, Călimănești; 31. Vâlcu Pamfil n.5 mai 1932, Călimănești ; 32. Vânătoru Ecaterina n.8 martie 1933, Călimănești; 33. Vasilescu Gh. Ioana n.3 iunie 1933, Jiblea Veche; 34. Zamfirescu N. Nicolae n.21 nov. 1933, Călimănești ; 35. Zgripcea Constanța, Călimănești.

Din totalul de 108 elevi (băieți+fete) înscriși în clasa I, au absolvit doar 35, adică 37,80%. Observăm că din cei 52 de băieți înscriși în clasa I au absolvit doar 13, adică 6,76%. Din fete, din cele 56, au absolvit 22, adică 12,32%.

În primăvara anului 1948 am absolvit cele trei clase ale Gimnaziului Unic Călimănești. Și tot atunci s-a făcut și reforma învățământului. Absolvenții gimnaziilor aveau dreptul să dea concursul de admitere la liceele teoretice, școlile medii tehnice, școlile pedagogice etc. Cei 35 de absolvenți s-au împrăștiat în cele patru zări ale patriei noastre și fiecare a urmat câte o școală sau meserie. Au trecut decenii după decenii și în mod sporadic ne mai întâlneam și depanam din caierul amintirilor gimnaziale.

În ziua de sâmbătă 12 decembrie 1998, la orele 10, am reușit să ne adunăm doar 9 colegi din cei 35 câți am absolvit, pentru a serba o jumătate de veac de la terminarea gimnaziului. Ne-am adunat la Școala Generală din Călimănești, al cărui director, distinsul prof. Aurel Cârstea, ne-a făcut o aleasă și sufletească primire. La intrarea în cancelarie ne-au întâmpinat prof. Aurel Cârstea, directorul școlii, prof. Paraschiva Pană, diriginta clasei a Vlll-a și elevele sale. Ne-au urat "Bun venit!" și ne-au cântat "La mulți ani!". După ce ne-am așezat cu toții la masă, elevele ne-au oferit la fiecare absolvent câte o crizantemă. Eleva Buduleci din clasa a Vlll-a ne-a adresat tradiționalul "Bun venit!" și a ținut o scurtă cuvântare plină de trăiri sufletești și bogată în conținut. Se aflau în acel moment față în față adolescenții de odinioară, de acum o jumătate de veac, cu cei de azi; două generații, de la începutul și sfârșitul trudei și al vieții. După ce au mai cântat câteva cântece, elevele s-au retras. Am rămas noi, absolvenții de acum 50 de ani, împreună cu soții și soțiile, precum și d-l director, prof. Aurel Cârstea.

Neavând nici un profesor sau diriginte, colegul nostru arhitect Gh. Diaconeasa a strigat catalogul clasei a III-a G.U.C. Din cei 35 absolvenți, au răspuns "prezent" doar următorii: Bușagă Nicolae, Diaconeasa Gh., Diaconescu Gh., Dugu Lucrația, Dugu Virginia, Gorunescu Alexandrina, Gorunescu Măria, Mămularu Gh., Tudosescu Ioana.

Din cei 35 de absolvenți au murit în această perioadă 7 colegi: Bușui Măria, Busuioc Valerian, Mesescu Ierusalim, Popescu Virgil, Rizescu Floarea, Vâlcu Pamfil și Vânătoru Ecaterina. Profesorii noștri, din nefericire, au lipsit cu toții, "în corpore"; au plecat cu toții pe ultimul drum, în lumea umbrelor, în memoria celor dispăruți, colegi și profesori, întreaga asistentă a ținut un moment de reculegere.

După aceea, absolventul de acum 50 de ani, dr. Gheorghe Mămularu, a ținut o alocuțiune în care a arătat că "Reuniunea de azi este prima de acest fel și poate cea mai importantă din viața noastră. Ea face legătura firească între copilărie și senectute. Ne amintim fiecare din cei prezenți aici cum eram în urmă cu cinci decenii, fete și băieți la anii adolescenței, veseli și vioi, optimiști, fără grijile zilei, ci doar a studiului. Nu trebuie uitat că anii de școală au fost nu numai senini, generația noastră a cunoscut și multe necazuri; copilăria ne-a fost umbrită de norii întunecați ai celui de-al doilea război mondial, apoi anii de școală s-au "bucurat" și ei de o serie de privațiuni produse de secetă și foamete, apoi de reformele prin care am trecut cu toții.

În ciuda acestor vicisitudini ale istoriei, o voință lăuntrică ne-a îndemnat pe fiecare să luptăm și să muncim, iar în final am reușit și ne-am împlinit visul. În continuare colegul s-a referit la anii de școală, la colegi și profesori etc. Iar la sfârșit a adresat câteva cuvinte de suflet: "Fie, drage colege și dragi colegi, ca această aniversare să reînnoade și mai strâns prietenia noastră, clădită cândva pe inimile și sufletele curate ale adolescenței."

În final a luat cuvântul gazda, stimatul și distinsul prof. Aurel Cârstea, directorul Școlii generale din Călimănești, care a prezentat succint câteva din realizările obținute de școala sa, acum la sfârșit de secol XX și de mileniu II.

Gh Dumitrașcu aflat în documentare la Muzeul Staului pentru vol.III, „Haretismul în vâlcea”.

DRAMA DEMOGRAFICĂ A ROMÂNIEI

Pe 4 iulie 2013, Institutul Național de Statistică a dat publicității rezultatele definitive ale Recensământului Populației și Locuințelor, din octombrie 2011. Conform acestora, populația României numără 20.121.641 persoane, mai scăzută cu aproximativ 1,5 milioane față de recesământul anterior din 2002 (21.680.974) și cu 2,7 milioane, comparativ cu 1992. Cauza principală a scăderii drastice a numărului populației o reprezintă migrația externă, la care se adaugă sporul natural negativ (diferența dintre natalitate și mortalitate, calculată la mia de locuitori într-un an). Primele șase județe ca număr de populație stabilă sunt Iași, Prahova, Cluj, Constanța, Timiș și Dolj, iar la polul opus se află Covasna, Tulcea, Sălaj, Mehedinți, Ialomița și Giurgiu.

Sunt și județe care în ultimii 10 ani au pierdut 15% din populație. Municipiul București are 1,8 milioane de locuitori, față de peste 2 milioane în anul 2000. Pe regiuni de dezvoltare economică cea mai numeroasă populație trăiește în Moldova (Nord-Est) și în Sud-Muntenia.

Unii specialiști în demografie consideră că aceste date sunt credibile, fiind primul recesământ care se realizează în România, ca stat membru al Uniunii Europene. Sunt însă controverse privind exactitatea, calitatea datelor și din cauză că apar diferențe dintre cele preliminare, publicate anul trecut și cele finale. 1.183.000 de persoane nu au fost recenzate, fiindcă nu au fost vizitate sau nu au dorit să răspundă chestionarului. Totodată, la nivelul țării există un număr important de cetățeni care nu posedă acte de identitate sau sunt expirate.

De asemenea sunt aprecieri diferite legate de numărul românilor din afara granițelor noastre fiindcă există circulație liberă în spațiul comunitar, estimându-se că aproximativ 2,4 milioane se află cu documente legale, în străinătate, majoritatea cu vârsta cuprinsă între 20 și 50 de ani, fiind afectată și structura pe grupe de vârstă. La recesământul din 2011, structura pe sexe indică 10.333.064 femei (51,4%) și 9.788.577 bărbați (48,6%). Pe medii de rezidență, populația urbană reprezintă 54%, iar cea rurală 46%. Față de recesământul anterior din 2002, ponderea populației urbane a crescut cu 1,3 puncte procentuale în detrimentul celei de la sate, situația oarecum contrastantă cu declinul pe care l-a cunoscut industria.

Structura pe grupe de vârstă indică un procent mai scăzut al populației între 15-24 de ani (12,3%), care reprezintă forța de muncă potențială și un procent al populației de peste 64 de ani care îl depășește pe cel cuprins între 0 și 14 ani, ceea ce indică un proces de îmbătrânire. Cu alte cuvinte suntem mai puțini, mai bătrâni și mai săraci. Structura etnică indică ponderea absolută a românilor 88,9% (16.792.900 din totalul de 18.884.800 de persoane care și-au declarat etnia), față de 89,5 % în 2002, urmată de maghiari (6,5%) și de romi (3,3%). Față de 2002 s-a înregistrat o creștere a populației de etnie romă de la 2,5% la 3,3% și o scădere a celei de etnie germană. Această ierarhie se păstrează și în structura după limba maternă. După structura confesională 86,5 % sunt ortodocși, 4,6% romano-catolici și 3,2% reformați.

Înregistrarea etniei, limbii materne și a religiei s-a făcut pe baza liberei declarații a persoanelor recenzate. Din totalul populației stabile de 10 ani și peste, 44,2% au un nivel scăzut de educație (primar, gimnazial sau fără școală absolvită) 41,4% mediu (liceal, postliceal, profesional sau tehnic de maiștri) și 14,4% nivel superior. Numărul persoanelor analfabete a atins 245.000, cele mai multe fiind în județele Giurgiu și Călărași. Recesământul nu poate oferi date despre calitatea învățământului, dar se susține că nivelul de educație al românilor este mai scăzut comparativ cu cel european. De asemenea, deși speranța de viață a românilor a crescut moderat ne situăm la cele mai scăzute valori din UE, alături de Ungaria și Bulgaria.

În aceste tendințe se înscrie și județul Vâlcea. În octombrie 2011, populația stabilă număra 371.714 persoane, cu 41,53 de mii mai scăzută decât in 2002, din care 51,33% femei (190 802). 98,78 de mii locuiesc în municipiul Râmnicu Vâlcea. Comunele cele mai populate sunt Mihăești, Budești, Frânceşti, iar la polul opus se situează localitățile Titeşti, Mitrofani și Runcu. Și în județul nostru a crescut ponderea populației stabile din mediul urban cât și a celei de etnie romă. 99,08% aparțin religiei ortodoxe, cu mult peste media pe țară și 50,89% sunte persoane căsătorite.

În opinia unor sociologi și analiști datele recesământului din 2011 ilustrează drama demografică a României și îi prevestesc un viitor sumbru. Foarte gravă este tendința de scădere continuă a numărului populației, care până la sfârșitul secolului 21 ar putea ajunge, conform unor estimări, la 8 milioane de persoane, la care se adaugă reducerea populației active, care susține dezvoltarea economică a țării. Rezultatele recesemântului se adresează în primul rând factorilor de decizie politică, celor care administrează țara, ministerelor, care au obligația să fundamenteze și să elaboreze strategii de dezvoltare, în diferite domenii. În acest sens, România trebuie să introducă neîntârziat politici demografice viabile, coerente, pronataliste, cum a adoptat spre exemplu Franța.

Se cunoaște că incertitudinile privind numărul real al populației au generat tensiuni politice, mai ales în perioada alegerilor și cu prilejul organizării unor referendumuri. Sperăm că măsura preconizată ca până la sfârșitul anului în curs sa se informatizeze starea civilă la nivelul întregii țări va elucida multe aspecte îndelung disputate.

Gh PANTELIMON

PIATRA DIN DEALUL MLĂCII

Gheorghe SPORIŞ

Miercuri, 29 mai 2013, pe la vremea prânzului, mi-a fost dat să văd o piatră „răsărită” din pământ, pe care se aflau sculptate niște semne, asemănătoare bastonașelor de început în ale scrierii fiecăruia dintre noi. Acestea, de mărimi egale, orânduite simetric, la distanțe egale, grupate, după cum se poate vedea și din fotografie, unele în poziții verticale iar altele în poziții orizontale, au fost săpate adânc și așezate ca-ntr-o casetă de formă patrată sau dreptunghiulară. Lângă caseta patrată din partea stângă, privită din aval spre amonte, în prelungire orizontală, se află sculptată o palmă de om, de mână stângă, după părerea noastră, cu degetele orientate spre est. Ce este interesant că, degetul mare, care este mai gros decât arătătorul, este de lungime aproape egală cu acesta! Din cauza razelor puternice ale soarelui amiezii, ce picau vertical pe respectiva piatră, descifrarea nu a putut fi făcută atunci, când ne-am aflat la fața locului, ci doar acum, după imaginile fotografice, când descriu cele văzute.

Pentru unul care a văzut pentru prima oară această piatră, ivită „peste noapte” din pământ, după cum afirmă cel care a descoperit-o pentru prima oară, Constantin Vieru (pensionar, reîntors în satul natal), în imediata apropiere a unui vârf de deal, unică în zonă, de formă circulară, asemănătoare unei farfuri cu capac de aceeași formă sau cu imaginea unei farfuri zburătoare, așa cum este ea văzută de SF-iști, imediat m-am dus cu gândul că aceasta nu ar fi avut ce căuta aici fără să fi fost plantată de o forță uriașă, dacă se are în vedere dimensiunile acesteia – cca. 3,5 m în diametru și aproximativ 2 m înălțime.

Până să fi fost văzută, pentru prima oară, în urmă cu aproximativ 5 ani, de Constantin Vieru, care a copilărit pe aceste locuri, aceasta a fost acoperită cu pământ sub pajiștea muntelui. El și cu ceilalți copii ai satului, afându-se cu animalele la păscut, prin jocurile lor, cunoșteau fiecare pom sau piatră mai mare, care se aflau pe această frumoasă pajiște, familiarizându-se cu numele fiecăreia dintre ele, pentru că, toate acestea aveau numele lor transmise din generatie în generație. Uriașa piatră nu a existat pe vremea copilăriei lui, mai ales că, astăzi, aceasta se află într-un loc cu mare vizibilitate, în imediata apropiere a unui drumeag care duce spre pădure, într-un punct de belvedere de unde poate fi admirată întreaga zonă până spre munții Coziei și dincolo peste apa Oltului spre munții Lotrului sau în sus spre crestele, încă zăpezite ale Făgărașului. Dacă ea s-ar fi aflat la suprafață, toată lumea care ar fi trecut prin apropiere și îndeosebi copiii, ar fi descoperit-o!

Atunci, când aceasta a fost văzuta pentru prima oară de cel care ne-a informat de existenta ei și condus acolo, trecând instantaneu pe o potecă de animale aflată mai jos în imediata apropiere a acesteia, afirmă ca, nu era vizibilă decât o mică parte care i-a atras atenția prin cele 13 segmente de linii verticale (bețe), de lungimi egale (20-25 cm) și ordonate la distanțe egale. A considerat că sunt niște semne de hotar sau altceva cărora nu le-a acordat prea mare importanță, dar s-a mirat totuși, cum de nu a știut de ea încă de pe vremea copilăriei, când aproape zilnic se afla în zonă cu animalele la păscut!?

Ne mai locuind permanent aici, la Copăceni – sat aparținător de comuna Racovița din județul Vâlcea, uitase de aceasta și după aproape 5 ani, în primăvara acestui an, făcând o plimbare pe frumosul deal al Mlăcii, a fost impresionat de fosta lui descoperire. Dealul Mlăcii, văzându-l, pot afirma că este cel mai întins și cel mai plat din întregul ținut al Loviștei. Dupa spusele domnului Vieru –

descoperitorul, aici, pe acest platou, ar fi existat vechea vatra a satului Copaceni. În locul acelei pietre cu inscripții apăruse un ditamai bolovanul care, pe deasupra se mai și săpase pământul de lângă si de sub el. Lateral sub bolovan, apăruse o groapă, relativ proaspăt săpată până sub baza acestuia. Cercetându-l, a observat și inscripțile de pe partea lui superioară, care jumătate dintre ele fuseseră acoperite cu pământul aruncat probabil de cei care au săpat și o altă groapă pe partea opusă, adică superioară bolovanului. Când am venit în echipă, împreună am concluzionat că, cei care au săpat cele două gropi nu pot fi decât niște aventurieri căutătorii de comori, dotați cu aparatură specială pentru așa ceva.

L-a anunțat pe Ion Frântu – ofițer în rezervă și consilier local, președintele Obștei Moșnenilor Budislavu-Stârminoasa și prieten cu mine, despre descoperirea lui și au stabilit o zi când trebuie să meargă la fața locului, dar numai în prezența cuiva care să filmeze și să fotografieze ce au văzut pentru a le aduce la cunoștința forurilor competente. Ion Frântu, s-a gândit imediat la mine, știind că sunt membru activ al „Forumului Cultural au Râmnicului” și împreună cu el și-al Societății Culturale „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea, foruri la care se poate aduce la cunoștiință cele văzute și constate și care pot lua anumite inițiative. Asa am ajuns a face parte din aceasta echipă...

ALEGERI 2013 LA FORUMUL CULTURAL AL BREZOIULUI

MARGINALII LA O CARTE SEMNATĂ DE GELU EFRIM

Nicolae MOGA

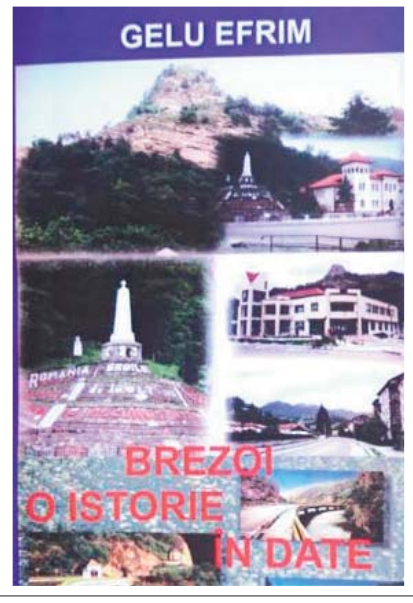

Publicarea unei cărți din orice domeniu al cunoașterii, prezintă un interes deosebit pentru oricine și este mereu un eveniment editorial care trebuie semnalat. Lucrarea al cărei autor este Gelu Efrim, anume *Brezoi o istorie în date*, Brezoi, 2013, constituie pentru marele public, un dar, făcut de autor celor interesați în vederea cunoașterii unor evenimente importante din viața unui oraș, la un moment dat cosmopolit, anume Brezoi.

Datele prezentate sunt adevărate sinteze, care îl familiarizează pe cititor către subiecte concentrate și deschideri bibliografice. Nu trebuie să neglijăm astfel de lucrări care au apărut în ultima perioadă, deoarece ele sunt adevărate instrumente de lucru pentru cercetători, care uneori sunt sub presiunea timpului, și nu au, de cele mai multe ori, răgazul necesar pentru documentare. Dar nu numai specialiștii se pot folosi de ea ci și alții, căci « Datele cronologice formează un instrument de lucru destinat să servească marelui public la găsirea imediată a celor mai de seamă date ale istoriei locale. Materialul de față prezintă o succesiune, variată în formă, și constiutie un îndreptar, o călăuză la îndemâna oricui cu fapte, așa cum a fost » pag. 3., spune autorul. Domnul Gelu Efrim înarmat cu răbdare și curiozitate intelectuală este o personalitate recunoscută în mediile culturale din Vâlcea și nu numai. A scris multe articole, studii, recenzi și câteva volume dedicate istoriei din Brezoi, toate bazate pe o muncă de cercetare; în arhive și pe teren, ceea ce îl așază între pasionații de cultură și ca un autor consacrat.

Genul acesta de lucrare presupune multă muncă și capacitate de analiză comparativă a datelor, pentru a le ordona, cronologic și logic. Lecturând cartea am reținut multe date interesante care au avut un important ecou în viața urbei, de-a lungul timpului. Organizarea strict cronologică a datelor are avantajul marcării începuturilor și a derulării acestora în timp, în raport și cu reținerea lor în documente, anale sau consemnate pe diferite cărți. Multe nume de persoane și locuri sunt consemnate în cuprinsul lucrării, pe care îl invităm pe cititor să le descopere, din paginile cărții.

Nădăjduim că în viitor sub condeiul cercetătorului, istoricului – de excepție – a domnului Gelu Efrim vor mai ieși de sub tipar și alte lucrări de mare valoare, pe care le așteptăm.

REALITAȚI BASARABENE

Subiectul tratat în lucrarea prezentată de scriitorul Vasile Șoimaru, tragedia românilor de la Cotul Donului, nu ne poate lăsa indiferenți, și ea ne amintește de una dintre cele mai mari tragedii ale acestui popor, răpirea teritoriilor românești de către Ucraina și Bulgaria, mizeria lor sufletească, a conducătorilor, care mențin și astăzi aceste erori ale istoriei: evacuarea românilor din aceste teritorii (totuși, așa au fost conservate stirpele bucovineană și basarabeană - ultima, omagiu adus întemeietorului Basarab I); dar, tragedia uluitoare, festă a istoriei perioadei interbelice, este, că în 1941 pe frontul din răsărit, dintre URSS și Germania, au luptat români contra români, ostașii lui Antonescu din România regală împotriva ostașilor români din armata URSS mobilizați în 1940 în Basarabia...La noi, în Rm Vălcea, a trăit Ciobotaru Ana din Hlina, sat de lângă Lipcani, fugită din RSS Moldovenească în 1965 și, care a avut mai mulți băieți, toți, căzuți pe frontul rusesc din URSS; Ana a venit aici după decesul ultimului (invalid de război-erou URSS) să moară lângă fata ei, evacuată în martie 1944 la Horezu, dar ascunsă și stabilită la Rm Vâlcea!...

Ion Antonescu a salvat de la pieire rasa română din teritoriul basarabean, la fel pe cea bucovineană, căci altfel ele ar fi dispărut...Cine sunt astăzi cei care își spun moldoveni, în Republica Moldova...Păi ținând cont de ce afirmam, la început, în 1944, martie, când s-a declanșat Evacuarea celor două regiuni românești, populația alcătuită din bătrâni și tineri activi-familiști-cu unul trei copii-români declarați pe listele din 1936-neînrolați pe front de către URSS în 1940-1941 fiind întreținători de familie au primit ordin de evacuare în ținuturile românești din centrul și vestul României...aproximativ două milioane! În Vâlcea au venit aproape 70 000 (procese verbale ale Poliției localităților de destinație). Golul creat în 44 în Basarabia și Bucovina de nord a fost umplut de tinerii valizi și invalizi, români (cei mai mulți), care s-au căsătorit cu surorile de campanie, rusoaice, sau rusoaice venite în teritoriul Basarabiei ocupate de ruși...Așa a apărut această populație majoritară rusofonă, acum, semibasarabeană, care-și spun complet nejustificat, moldoveni...Dăm iarăși acest exemplu pe care-l cunoaștem, din familia Ciobotaru Ana, venită în 1966 în România, pe Olt, din familia ei, nerămânând, din război, decât un băiat invalid. Teodoraș - feciorul - revenit din război în 1945 (evacuarea avusese loc), însurat cu sora care l-a îngrijit, rusoaică stabilită în casa lui, cu care a avut trei copii...El a murit și au rămas o rusoaică și trei româno-ruși, care, după 1970-1980 și-au luat numele mamei! ...Așa că despre ce basarabeni vorbim astăzi? ...Pe la sate să fi rămas ceva...Republica Moldova, nu poate avea decât cetățeni români, ruteni și ruși, și altceva, ce se declară ei. Cât despre teritorii, atât teritoriul vechii Basarabii cât și Bucovinei de nord (astăzi R Moldova și Ucraina) sunt teritorii pur românești și pe ele trebuie vorbită limba română...Foarte bine dacă se-nvață ca limbi secundare, limba germană și limba rusă, nu de alta, dar pentru a nu-și uita cotropitorii care au adus cu ei aromânii, grecii și evreii...

pcickirdan

O RAZĂ DE LUMINĂ ÎN ISTORIA RÂMNICULUI

Constantin MĂNESCU - HUREZI

Sfântul Ioan Evanghelistul, ucenicul cel iubit al Mântuitorului, în puritatea sa sufletească și trupească, L-a perceput și L-a definit pe Dumnezeu ca fiind iubire și lumină. Desigur că din iubire Creatorul a adus din neființă la ființă lumea, pe care latinii au numit-o univers (cu ideea de tot, întreg) și căreia grecii i-au zis cosmos (subliniind ordinea și frumusețea desăvârșită ce o caracterizează), înveșmântând-o într-o lumină spirituală, prin care toată făptura să tindă spre comuniunea cu același Creator. Ideea este redată în mod sublim de Fericitul Augustin în Confesiunile sale: „Fecisti nos ad Te, Domine, et inquietus est cor nostrum donec requiescat in Te" (Ne-ai făcut pe noi pentru Tine, Doamne, și neliniștit este sufletul nostru până ce se va odihni întru Tine).

Neliniștit a fost și sufletul unui alt Ioan, slujitor al Cuvântului la amvonul școlii care formează și modelează caractere și conștiințe ce vor fi, chiar și de pe poziția lor de laici sau mireni, lumina lumii și sarea pământului, până nu ne-a oferit lucrarea „Sfântul Antim Ivireanul – orator creștin", apărută la Editura Conphys din Râmnicu Vâlcea, 196 p. Este vorba de neobositul profesor Ioan Șt. Lazăr, pe care urbea Râmnicului îl are deja în conștiință ca pe un profund cunoscător al valorilor culturale vâlcene, și nu numai. Atras și fascinat de personalitatea complexă a marelui ierarh Antim Ivireanul, care a ocupat cu cinste vechiul scaun episcopal de la Râmnic între 16 martie 1705 – 21 februarie 1708, domnia sa și-a dedicat foarte mult timp și a depus mult efort pentru cercetarea vieții și activității acestui sfânt martir, identificat pe deplin cu limba și aspirațiile poporului român. Eforturile acestor cercetări au fost încununate de apariția, sub semnătura sa, a volumului „Sfântul Antim Ivireanul, vistierie de daruri", poem critic în patru părți, Editura Almarom, Râmnicu Vâlcea, 2000, 194 p., în care autorul abordează și dezvoltă modul în care Antim Ivireanul ca Om, ca Umanist, ca Artist și ca Sfânt, a cultivat darurile cu care l-a înzestrat Dumnezeu, daruri care i-au uimit pe contemporani. Tot sub îngrijirea prof. dr. Ioan Șt. Lazăr apărea, în 1999, la Editura Conphys, volumul „Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul – ocrotitor spiritual", volum prilejuit de întâia prăznuire a Sfântului Ierarh Antim Ivireanul ca ocrotitor spiritual al Râmnicului și care a reunit în paginile sale studii și articole dedicate marelui Antim.

Iată că în anul 2005, în contextul sărbătoririi a 300 de ani de la alegerea Sfântului Antim Ivireanul ca episcop al Râmnicului și de la apariția primelor cărți tipărite la Râmnic, domnul Ioan Șt. Lazăr s-a aplecat din nou cu aceeași dragoste și înfiorare asupra personalității marelui ierarh martir, abordând unul dintre aspectele cele mai semnificative pentru înălțimea sa morală și spirituală, și anume oratoria sacră. Domnia sa a sintetizat, a cercetat și ne-a oferit rezultatul celor expuse pe parcursul a 66 de volume precum și a 29 de studii și articole dedicate de-a lungul anilor Sfântului Antim Ivireanul și îndeosebi activității sale ca predicator, elaborând lucrarea „Sfântul Antim Ivireanul – orator creștin", apărută la Editura Conphys, Râmnicu Vâlcea, 2005, 194 p.

Cartea este alcătuită din trei părți, aproape egale ca întindere, strâns legate între ele ca sens și modalitate de abordare, întocmai ca verigile unui lanț. După cum era și firesc, partea întâia este o „încercare de biografie spirituală", așa cum o denumește autorul, adică o punere în valoare a tuturor surselor documentare existente pentru a se contura o schiță de portret a celui mai mare dintre predicatorii credinței strămoșești a poporului român. Această biografie, plină de ambiguități și controverse, lipsită de documente probatorii, în ce privește locul și data nașterii lui Antim, scoate însă în evidență contribuția acestuia la dezvoltarea vieții spirituale a țării care l-a adoptat, din momentul când a venit în Țara Românească și până la sfârșitul vieții lui. Aducând în lumină opinii ale marilor antimologi, precum: N. Iorga, Gabriel Strempel, Pr. prof. Niculae Șerbănescu, Dan Horia Mazilu precum și ale altor cercetători, autorul nostru își argumentează părerea personală potrivit căreia prin tipăriturile sale, mai ales cele de la Râmnic, Antim a urmărit și a și realizat triumful deplin al limbii române în biserică, fapt ce avea să atragă după sine asigurarea autonomiei Bisericii Ortodoxe strămoșești față de cea greacă.

În perioada râmniceană, în paralel cu activitatea editorială, Antim va urmări perfecționarea sa de predicator, acum va fi pregătit și spiritul Didahiilor. Și aici, la Râmnic, el va înțelege că i se cere și proiecția în cuvânt, adică rostirea duhovnicească a Cuvântului lui Dumnezeu la „scara" întregii țări și a ortodoxiei. Despre Sfântul Antim Ivireanul ca orator creștin, autorul nostru tratează în partea a doua a lucrării sale, intitulată „Personalitatea predicatorului creștin", raportându-l pe ierarhul râmnican la modelul suprem Iisus Hristos, precum și la predicatorul din epocile apostolică, patristică și cea contemporană lui. Oratoria sacră a Sfântului Antim are un caracter creativ, dar și transformator, fiind profund pătrunsă de responsabilitatea pe care o are păstorul de suflete pentru fiecare oaie cuvântătoare încredințată lui. Tocmai în aceasta constă, după cum ne argumentează autorul, deosebirea între retorica clasică a antichității și predica creștină, care trebuie să aibă ca finalitate câștigarea sufletelor pentru Împărăția cerurilor. Bun cunoscător al Sfintei Scripturi, domnia sa urmează întru totul și dezvoltă trăsăturile predicatorului creștin, stabilite de Sfântul Apostol Pavel în epistolele sale, și mai cu seamă puse în practică de Sfântul Ioan Hrisostom, „Gura de Aur" a veacului al IV-lea al erei creștine, îndrăznind să-l numească pe Sfântul Antim Ivireanul, pe bună dreptate, „cel mai mare predicator român". Această calitate a sa este evidentă în fiecare din Didahiile sale, cercetate atât de către teologi, cât și de către

INTERVIU CU ROBERTO SCAGNO ...

(urmare din pag.1)

slave, care, nu sunt nici în franceză, italiană sau spaniolă...Foarte ciudată, l română, fiindcă are şi probleme de pronunţie, de fonetică, mai complicată..ţ, ş, î...În limba română un străin mai uşor citeşte decât vorbeşte...

P.C. - Ca om de cultură, surprindeţi în România elemente care să ne reliefeze, ştiu eu, personalităţi care să intereseze în mod deosebit pe cei din afara graniţelor ţării? O caracteristică de care trebuie să scăpăm sau să o dezvoltăm, dacă ne este favorabilă? Impresionează ceva în cultura română?

R.S. - Ceea ce impresionează la dumneavoastră este faptul că sunt talente naturale foarte multe! au rămas multe elemente originale, de tradiţie, când, peste tot aceasta a fost complet aplatizată, distrusă de sistemul contemporan, care reduce orice valoare tradiţională...Până acum, România, parcă s-a apărat mai bine...Mi s-a întâmplat să discut cu persoane care au diferite înclinaţii artistice. De axemplu, specialistul din X ţară, care se ocupă de 10 ani cu aceeaşi problemă este total dezinteresat de restul, nu-l interesează nimic altceva. Dacă se ocupă de pictură, şi aici este tipic, nu ştie nimic de muzică, de teatru...sculptură, filosofie...Am prieteni pe care dacă îi scoţi din domeniu, în afară, nu mai ştiu nimic!...Mi-aduc aminte, când eram copil, medicul de familie îl ştia pe Dante pe dinafară sau îţi vorbea de muzică, sau de artă. Acum, toate aceste cazuri au devenit rarităţi. De exemplu, nu spun numai eu, am prieteni care spun, au observat, că românii sunt puţin altfel, par mai instruiţi, exceptând generaţiile acestea care nu ştiu de unde sunt, şi unde or să ajungă! Încă găsesc persoane care au interese personale mai ample şi nu sectoriale...

P.C. - Acesta este un lucru bun sau unul rău?

R.S. - Este un rău când vorbim de lucruri în care impresia de amatorism este mai mare decât de profesionalism...Partea negativă este atunci când acela care-i în această cauză este convins că ştie tot! ...Eu mă ocup de muzică, de literatură, de artă, şi eu ştiu tot! Cine spune că ştie tot este un diletant!...Cine poate să ştie tot? Dar este şi un bine, atunci, când posibilităţile multiple acţionează sistematizat, şi, niciuna, nu se doreşte eshaustivă... Ceea ce este o regulă, acum, observ şi la voi mai mult decât la alţii, că majoritatea începe, lucrează un an doi, şi apoi se opresc. Nu există o continuitate, o consecinţă. Sunt atâtea lucruri în România,instituţională, când totul începe bine şi după un an doi totul se opreşte fără efect...De exemplu în ICR, totul a pornit bine - politica cărţilor româneşti în lume, totul a pornit bine, şi, dintr-o dată, totul s-a rupt! Ultimul an nu s-a mai făcut nimic!... este vremea paşilor înapoi...Orice popor are defecte; şi italienii au defecte, dar, aici se pleacă la drum şi se ajunge nicăieri!...Un exemplu la îndemâna oricui! nemţii pot fi conduşi, la fotbal, cu 5 la 0, dar ei se luptă până în ultimul moment! Românii, ca şi italienii, dar mai mult românii, când sunt conduşi cu doi, trei, la zero, gata, au căzut!

P.C. - Am fost de mai multe ori în Germania şi am observat că, el, neamţul nu se opreşte niciodată, nu-l influenţează nimic, din ce are de făcut; nu improvizează nimic, este ca un tanc! ...care merge, înaintează. Şi noi avem asemenea oameni, dar, cei mai mulţi au chestia asta orientală de a cădea în extaz. De a cădea în visare...

R.S. - Da, în România aspectul oriental există! l-am observat şi eu; acum, în general la latini, doamne fereşte - complet europeni, există şi o parte orientală...un exces de visare, uneori chiar mitologic.

P.C. - Credeţi că în viitor arta, cultura, va juca un rol mai important sau nu!?

R.S. - Eu nu sunt optimist, cel puţin acum; cel puţin acum eu observ o retragere; este un moment de sistare, de blocare, mondial...în ce priveşte manifestarea artistică...Pare că merge înainte numai arta afaceristă... promovată prin mass media şi prin scandal, cine e mai original! de exemplu arta fotografică a avut o explozie exagerată. Este un celebru fotograf, Mario Toscani, celebru în toată lumea, care a făcut campania pentru hainele Beneton. A exagerat, însă, cu fotografii din războiul cu Iugoslavia sau cu femei bolnave de anorexie nervoasă...caută numai urâtul!

P.C. - Noi, din contră, vorbim din ce în ce mai mult despre ecoartă, despre estetic optimist! Avem şi o Asociaţie, ECOSTAR 21, una la mână, apoi revistele Povestea vorbii 21, Cenaclul Artelor 21...În secolul 21 trebuie să privim altfel realitatea lumii!...să terminăm cu estetica urâtului despre care vorbesc unii!

R.S. - Se caută elementul de şoc, foarte mult mediatizat prin televiziune. Întotdeauna a existat comerţul cu artă şi este ceva normal, dar, acum, se pare că aceste elemente superficiale şi numai de şoc au invadat lumea...Apoi se caută imagini cu bolnavi de Sida! Nu se poate, nu se poate specula atât de mult oribilul, răul...pentru nu ştiu ce foloase.

P.C. - Aşa şi cu toate premiile românilor la festivalurile de lux, mondializate, şi care totuşi sunt consecinţe ale unor realităţi de nişă, cabroase, aşa zise comuniste (avorturi, copiii canalelor, ...torţionarii din închisori...), şi, care, după atâţia ani, prin importanţa care li se acordă, nu una de nivel artistic, încep să deranjeze...Păi ce o să spună lumea, peste ani, de această perioadă, în care maidanezii, în România, mănâncă copii!

R.S. - Ideea creatorului de acum, cum este şi cazul fotografului nostru, este că el trebuie să fie mai şocant decât alţii...

P.C. - Iată noile principii de departajare în concurenţa din artă, între artă şi nonartă!

R.S - Problema devine progresivă...Astăzi un film violent , mâine un film şi mai violent. Nu mai pot să înţeleg, această violenţă care nu se mai opreşte...

P.C. - Comercial, totu-i la mâna comerţului, chiar şi literatura, chiar şi arta!

R.S. - Literatura, literatura, eh!? Mărturisesc, că nu mai reuşesc să citesc literatură, no, de ficţiune, adică romane sau povestiri contemporane, în nici o limbă; nu reuşesc, nu reuşesc...mi se pare tot timpul că este construită, inventată. Modelul ăsta de postmodernism, nu se poate citi!

P.C. - Cum înţelegeţi-explicaţi dumneavoastră postmodernismul, acum, nu acum treizeci de ani?

R.S. - Eh, o prostie! O modă! A devenit chiar o modă...Ai impresia că textele sunt construite pe dinafară, sunt construite la masa de scris, la computer, nu citeşte inima, nu citesc nişte idei puternice cu substrat filosofic sau emoţional în acelaşi timp...nu mă mai emoţionez! Acum eu recitesc clasicii; ...ce n-am citit când trebuia sau îi recitesc pe cei care-i ştiam, şi care sunt mai interesanţi decât cei din literatura contemporană. Nu-mi place nici cea din Italia, din Franţa, din Statele Unite...La cursurile mele fac numai literatură clasică...nu ajung decât până în 1945, no! să nu exagerăm, fac o parte din Tudor Arghezi, Ion Barbu, Blaga, o parte din poezia contemporană...Spre exemplu întotdeauna am pus poezia română mai presus decât proza...Poezia română modernă; dar, eu vorbesc de autori; spre exemplu, proză s-a editat foarte mult în italiană, fiind promovaţi tinerii prozatori români, dar eu nu am nici o emoţie, n-am descoperit până acum nici un autor care să mă emoţioneze puţin...Acelaşi lucru mi se întâmplă cu autori italieni, francezi, spanioli, poate sunt eu prea tradiţionalist...dar, prefer să citesc un clasic din literatura latină sau greacă în care întâlneşti toate elementele din istoria umană care înseamnă: viaţă, moarte, iubire...

P.C. - În textul Carminei Burana, de peste 800 de ani, eu găsesc şi contrapun experienţe colosale!

R.S. - Acolo găseşti toate elementele pe care poţi să le adaptezi la situaţii de astăzi. Citesc acum Marc Aureliu...pagini minunate despre viaţă şi oameni! e o literatură care îţi poate da elemente de meditaţie pentru orice situaţii...

P.C. - Limba latină se predă în şcoala italiană la fel ca limba italiană?

R.S. - Nu, se fac ore săptămânale, câteva...

P.C. - Ei bine la noi se predă l română din clasa I-a până a 12-a, nu credeţi că se exagerează?

R.S. - Ei bine în toate ţările este la fel...da, da, poate se exagerează puţin...şi iată, că limba italiană se vorbeşte pe zi ce trece mai prost! Italianul literar s-a născut la Firenze; da, sunt foarte multe dialecte...nu ca aici, la voi, unde limba este aproape aceeaşi în toate zonele ţării!...La noi la Padova există un fond de carte în limba română foarte bogat adus în 1933 de acest Ramiro Ortiz...şi acolo am descoperit foarte multe lucruri despre Leca Morariu, scrise de el. Un fond de carte şi de reviste...foarte bogat; cărţi cu dedicaţie; se cunoştea cu Ortiz! ...Ortiz a murit pe la 1960, cred.

P.C. - Leca a murit aici, în 1963...

O RAZĂ DE LUMINĂ...

(continuare din pag.15)

criticii literari mireni sau laici. Aceştia din urmă (Eugen Negrici, Al. Duţu, Ştefan Ciobanu, Al. Piru, Dan Horia Mazilu) scot în evidenţă spiritul creator al marelui predicator, spiritul său dinamic polivalent şi polemic, preocupat de unitatea, de coeziunea societăţii româneşti în condiţiile de tensiune internă provocată de marile puteri ce o înconjurau (turci, austrieci şi ruşi). Pe de altă parte, importanţi exegeţi antimieni teologi (Al. I. Ciurea, M.G. Popescu, D. Belu), vor reliefa şi vor sistematiza calităţile acestei personalităţi, reflectate în predicile sale: modestia şi smerenia, o înaltă idee despre preoţie, conştiinţa răspunderii de păstor şi mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, sentimentul datoriei de a învăţa pe alţii, cunoaşterea Sfintei Scripturi, o bogată cultură generală şi teologică, precum şi profilul său moral, determinat de cele trei funcţiuni ale sufletului, raţiunea, sentimentul şi voinţa (spirit pătrunzător, om cinstit şi lipsit de dorinţa de a parveni, destoinic şi muncitor, iubitor până la jertfă al credincioşilor săi, lipsit de viclenie şi clevetire, demn şi curajos).

Considerat de teologii români ca un „model al predicatorului creştin ortodox", Sfântul Antim Ivireanul este aşezat de autorul nostru pe acelaşi plan cu Bossuet, Paolo Segneri, I. Haleatovskyj, Ilie Miniat şi alţi mari predicatori ai epocii, „nu numai un transformator al canoanelor predicii, ci mai ales un transformator al conştiinţelor". Prin „Didahiile" sale, Antim devine „iniţiator al elocinţei sacre" (cum îl defineşte prof. Eugen Negrici), bazată pe „Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie", lucrare pe care a valorificat-o, ca şi pe „Cartea românească de învăţătură" sau Cazania lui Varlaam de la 1643. Prin citarea acestor lucrări, autorul nostru face din Antim Ivireanul un adevărat român şi un ierarh a cărui învăţătură a fost în concordanţă cu cea a marilor ierarhi din Ţara Românească şi Moldova, canonizaţi şi ei ca sfinţi, ca şi Antim.

Ultima parte a cărţii, cea de-a treia, intitulată „Opera predicatorială a Sfântului Antim Ivireanul", constituie o analiză minuţioasă a „Didahiilor", precedată de câteva noţiuni preliminare despre predică. Cele 33 de didahii certificate ca autentice de către Gabriel Ştrempel au în cuprinsul lor aspecte dogmatice, religios-morale, social-economice şi politice, fondul de idei fiind, totuşi, preponderent teologic. În ele se regăsesc principiile omiletice inerente oricărei predici: principiul hristocentric, principiul ecleziocentric, principiul psihologic, principiul intuiţiei, principiul stimulării activităţii proprii a ascultătorilor, principiul actualizării şi principiul propovăduirii nu numai cu cuvântul, ci şi cu fapta. La toate acestea, Antim Ivireanul a adăugat principiul retoric, al „vorbirii frumoase", pe care l-a unit cu inspiraţia divină, având ca scop să scoată pre om dintru adâncul păcatelor... la lumina cunoştinţei de Dumnezeu".

Autorul îşi exprimă profunde sentimente de admiraţie pentru Sfântul Antim Ivireanul, pe tot parcursul cărţii, de la prima şi până la ultima pagină răzbătând tonul cald care te face să te apropii de sufletul ierarhului martir şi să-i înţelegi toate frământările lui. Dincolo de bogăţia de informaţii şi de autori cercetaţi, această carte, ca şi oarecând didahiile lui Antim, a ajuns direct la inima şi cugetul ascultătorilor şi cititorilor, deoarece comunică trăiri spirituale, trezeşte conştiinţa la adoptarea unui nou stil de viaţă, aceea a pocăinţei, a meditaţiei creştine, a schimbării gândului de la rău la bine, pe care grecii o numeau „metanoia". Cartea aduce în actualitate şi o altă latură, din păcate negativă, a caracterului românului, şi anume trădarea. Ceea ce i-a unit în veşnicie pe cei doi mari contemporani a fost sfârşitul lor martiric, survenit, din păcate, ca urmare a trădării şi a intrigilor celor mici la suflet şi dornici de funcţii înalte. Constantin Brâncoveanu şi Antim Ivireanul, patrioţi până în adâncul sufletului lor, şi-au asumat destinul tragic, refuzând să facă pactul cu diavolul şi sfârşind viaţa în demnitate.

Prin scoaterea la lumină a acestei cărţi, domnul Ioan Şt. Lazăr îşi face, încă o dată, o mare datorie de suflet faţă de Sfântul Antim Ivireanul, ocrotitor al Râmnicului nostru atât de drag, care s-a evidenţiat atât prin scris, cât şi prin cuvânt, ca un om al Bisericii şi al rugăciunii. El rămâne mai ales în conştiinţa noastră, a râmnicenilor şi a fiilor Eparhiei Râmnicului, ca un reformator al predicii creştine din a doua jumătate a secolului al XVII-lea şi începutul celui de-al XVIII-lea, un practicant sârguincios al virtuţilor creştine şi un propovăduitor înflăcărat a ceea ce el a experimentat.

Primarul Vlădeştiului, Sorin Ghiţă, care în viitor va avea un cuvânt greu de spus

Cornel Soare director Sano Vita

NOTĂ

Ziarul apare cu 16 pagini, când poate, ca să respecte Legea 186/2003! Ziarul se adresează cetăţenilor cu diverse preocupări culturale de la sat şi de la oraş. Articolele, grafica, fotografiile nesemnate aparţin editorului. Autorii păstrează responsabilitatea conţinutului.

Tipărit la Prodcom, Tg. Jiu

Ziar de cultură realizat de SC INTOL SRL
Editura **INTOL - PRESS.**

Director: Petre CICHIRDAN
Consilier editorial: Constantin POENARU
Senior editor: Arhim. Veniamin MICLE
Colaboratori: Felix SIMA, Mihai SPORIŞ, Vasile GREVUŢU, Titi Mihai GHERGHINA, Simona Maria KISS, Denisa IACOB, Gheorghe PANTELIMON, Adina DUMITRESCU

Tehnoredactare computerizată: Bogdan CICHIRDAN.
Corector: Leontina RUS
Adresa: Calea lui Traian 169, bl. 5, sc. E, ap. 3
Tel/Fax: 0250.736615, 0350.401254, 0746.029824,
E-mail: cichirdan@yahoo.com
Parteneri media: www.globalartfusion.com, Revista Interferenţa Artelor, www.publiconline.ro, www.publictv.ro, www.pcichirdan.go.ro

Preţ: 3 lei